

Kaķu mājas Kuldīgā, Gaismas ielā 2.

Jaunas mājas un rūpes par kaķiem

Kuldīgas novadā šogad ierīkotas sešas mājas bezsaimnieka kaķiņiem: pa divām Kuldīgā, Gaismas ielā 2, Mežvaldē un Rumbas pagastā. To darījusi pašvaldība. Bet ziedojumus barībai un zālēm organizējusi kuldīdzniece Vineta Blāķe.

Pašlaik savākti 140 kg barības, kas tiks nodoti mājiņu aprūpētājiem un Obodņikova veterinārajam servisam. Ziedojumu akcija vēl turpinās, stāsta manikīre Vineta: „Viss sākās ar to, ka martā pilsētā staigāja ruds kaķītis, ap trīs gadu vecs. Mēs ar klientiem iedevām vārdu Leo – Leopolds. Kad man pašai nomira kaķītis, paņēmu uz mājām, taču sapratu, ka paturēt ziemā nevarēšu. Atvedu atpakaļ uz pilsētu, uzzināju, ka daudzi bezsaimnieka kaķus baro par savu naudu. Tad sapratu, ka vajadzētu vākt ziedojumus barībai un zālēm. Ziņu par labdarības akciju ievietoju feisbuka kontā un arī laikrakstā *Kurzemnieks*. Vislielāko atbalstu esam saņēmuši no Kuldīgas Mākslas un humanitāro zinību vidusskolas, kas saziedoja 195 eiro un 140 kilogramus barības. Vēl lieli ziedotāji ir skolnieks Jānis Skudra, kurš dāvinājis 20 eiro un divas barības pakas, un skolniece Elizabete Sulojeva, kura arī noziedoja 20 eiro no savas krājkasītes un uzdāvināja kaķu smukummājiņu, kas atradīsies *Metro Coworking* telpās, Liepājas ielā 8.” Elizabetes mājiņai tapšot bērnu zīmējumi, kas tiks izlikti logos. „Visu saziedoto naudu vedu uz domi, lai neiznāk domstarpības, kam kas atdots. Kaķu barība jau ir pirktā veikalā *Rimi*, kur bija akcija, bet 120 eiro atstāti Obodņikova veterinārajam servisam,” skaidro Vineta.

Pašvaldības ierīkotās mājiņas uzbūvējusi SIA *Got Wood* no Ķekavas.

Amandas Gustovskas teksts un foto

Ziedojumu akcijas rīkotāja Vineta Blāķe ar skolēnu dāvinājumiem.

Skolniece Elizabete Sulojeva ar savu kaķu smukummājiņu.

Skolnieks Jānis Skudra ar noziedoto sauso barību.

„Man patik redzēt rezultātu. Visreālākais pierādījums ir Kuldīgas novada attīstība, un esmu lepns, ka varēju tajā piedalīties,” atzīst **Viktors Gotfridsons.**

➔ 8.-9. lpp.

Kā suitiem gāja Gruzijā.

Lasiet Māras Rozentāles stāstu!

➔ 6., 11. lpp.

„Neredzu iemeslu neticēt zinātnei un tiem, kuri devuši Hipokrāta zvērestu,” saka turlavniece **Lāsma Zīberga.**

➔ 5. lpp.

Visi grib lētāku un labāku apkuri – jāmeklē izeja, saka Kuldīgas novada domes priekšsēdes vietnieks **Artis Roberts.**

➔ 12. lpp.

Nākamais Kurzemnieka numurs iznāks TREŠDIEN, 22. DECEMBRĪ.

Reklāmu un sludinājumus var iesniegt šodien un pirmdien no 9.00 līdz 12.00, vēl arī 21. decembrī no 8.00 līdz 9.00.

Trešdien, 22. decembrī:

- Personība: Rudīte Losāne.
- Ēdieni svētku galdam.
- Kā klājies lauku tūrisma.
- Koklētājam Pēterim Korātam – 150.
- Skaistākie Adventes vainagi.

REDZĒJUMS

Ar durvīm un
trepēm par
maz

Daina Tafelberga

Šodien Latvijas Televīzija sāk pārraidīt sabiedrisko mediju labdarības maratonu *Dod pieci!* no studijas Doma laukumā, uzmanību pievēršot vides pieejamībai un cilvēkiem, kam normālu dzīvi ierobežo redzes, dzirdes vai kustību traucējumi. Jau iepriekš medijos izskanējuši dažādi stāsti par šo tēmu. Kā viņdien *Kurzemniekam* teica šī maratona aizsācējs Toms Grēviņš, tā esot noklusēta problēma. Akcijai *Dod pieci!* tā izvirzīta jau gandrīz kopš aizsākuma, bet līdz šim nav atbalstīta – visi atzīst, ka lieta nopietna, tomēr kaut kā mēģina nobīdīt. Kāpēc?

„Latvijā ar invaliditāti sadzīvo katrs desmitais jeb vairāk nekā 203 tūkstoši cilvēku.”

Šim jautājumam ir vairākas atbildes. Varbūt nemaz nav liela problēma? Arī tā var domāt tie, kas paši nav ar to saskārušies. Un nesaprot, kāpēc gan Kuldīgā nevar ieiet lielā daļā veikalu Liepājas ielā. Cilvēkam ir rokas

un kājas, durvis un pakāpieni pēc skata normāli. Bet iela pēc rekonstrukcijas kļuvusi ievērojami zemāka, pakāpieni nu ir augsti, pilsētas noteikumi neatļauj iebūvēt papildu ierīces, lai vieglāk iekļūtu. Cilvēki ar kustību traucējumiem uz šiem veikalumiem neiet, un nav arī nekādas bēdas, jo visu var pasūtīt internetā. Atzīšos, tostarp esmu arī es. Un nesapratu to, līdz kļuva par otrās grupas invalīdi.

Pēc Labklājības ministrijas datiem Latvijā ar invaliditāti sadzīvo katrs desmitais jeb vairāk nekā 203 tūkstoši cilvēku. Bet attiecīgo biedrību pārstāvji atzīst, ka patiesais skaits esot lielāks. Mēs jau arī tos oficiālos tūkstošus neredzam. Cik daudz cilvēku ratiņkrēslā esat sastapuši koncertā Kuldīgas kultūras centrā vai Mārtiņzālē (pandēmijas laiku neskaitot)? Es laikam tikai divus, ar abiem vienmēr kopā ir viņu ģimenes un dēli, kas pa trepēm uznes, jo citādi jau nevar. Skrundā, kur dzīvo mazāk cilvēku, esmu pat vairāk to redzējusi, jo tur kultūras nama ieejai ir panduss un zāle atrodas 1. stāvā. Bet ārzemēs, kā teic T.Grēviņš, kultūras pasākumos cilvēki ratiņkrēslā čum un mudž, visi priecīgi, neviens nejutoties apdalīts. Taču Latvijā liela daļa pat vienkārši no mājas laukā netiek.

Tāpēc maratonā tiek vākta nauda tam, lai vides pieejamību uzlabotu ārpus sabiedriskās vides. Valsts un pašvaldības iestādēm tomēr pašām būs tam jāatvēlē nauda, ja vien tās neuzskata, ka viss jau ir kārtībā: pēc pandēmijas atkal būsīm plaši atvērti, durvis un trepes taču ir. Ak, jā, un tad, ja ne-traucē arī stingrie noteikumi būvniecībai vecpilsētā.

FOTOKOMENTĀRS

Vēlējos padalīties ar interesantu kadru, kas tapa pagājušonedēļ. Mūsu malkas šķūnītī šogad salīduši tauriņi, un, ienesot malku istabā, tie mostas. Mēs jūtamies kā botāniskajā dārzā. Viens pavisam lēnīgs uzrāpīes Semai uz deguna.

Madaras Bružinskas
teksts un foto

PAR KURZEMNIEKU

Tagad, kad notiek preses abonēšana nākamajam gadam, uzrunājam bijušos kolēģus, jautājot, kādu viņi atceras darbu redakcijā un kādu saskata drukāto mediju nākotnē.

Atmiņā zinošas personības un
brīnišķīgi kaimiņi

Ārija Stalidzāne, pensionāre:

– *Kurzemniekā* kā korespondente esmu nostrādājusi diezgan ilgi. Sāku 1972. gada jūnijā. Pirmā pieredze pirms nonākšanas *Kurzemniekā* man bija Jēkabpils rajona avīzē. Žurnālistikā kopā esmu pavadījusi 27 gadus. *Kurzemniekā* atmiņā palicis ļoti daudz mīļu un gaišu kolēģu, arī zinoši redaktori. Iznāca strādāt pie redaktoriem Arvīda Blūma, Dailoņa Indrupa un Jāzepa Stirāna. Indrups palicis atmiņā kā vēstures jautājumos kompetents. Blūmam bija ļoti laba valodas izjūta; kā mēs tolaik teicām – viņš mums avīzē lasīja visas blusas. Atceros ļoti daudz labu kolēģu, kas bija gan profesionāli žurnālisti, gan no citām jomām avīzē ienākuši praktiķi. Kad nācās veidot rakstus, piemēram, par lauksaimniecību, iepazīnu daudz savas jomas speciālistu.

No Kuldīgas palikuši atmiņā arī brīnišķīgi kaimiņi, vecie latviešu inteligenti, kas, sākoties padomju okupācijas laikam, izdzīti no skaistajiem Rīgas dzīvokļiem, nejausības dēļ nonākuši Kuldīgā. Viens no tiem bija dziedātājs Rihards Pelle.

Tagad *Kurzemnieku* palasu reti – ja gadās būt Kuldīgā, tad gan nopērku. Visvairāk interesē, ko raksta par vietējiem. Ceru, ka drukātajai avīzei būs nākotne arī

turpmāk. Vietējie cilvēki jau vienmēr gribēs zināt, kas notiek viņiem apkārtnē, jo, lai arī esmu pensionāre, ne vienmēr iznāk ar vietējiem satikties un parunāt, tādēļ ir interesanti ko izlasīt. *Kurzemniekam* vajadzētu rakstīt arī par novadniekiem. Grūti pateikt, vai avīze paliks drukātā versijā vai tomēr pāries digitālajā. Taču, ja grāmatas paliek, tad kādēļ lai avīze nepaliktu? Gribu novēlēt veiksmi, daudz labu kolēģu, interesantu cilvēku.

TRIS PAR VIENU

Tik daudz pārbaudījumu: Covid-19 pandēmija, epidemioloģiski ierobežojumi, piespiedu brīvprātīga darbinieku potēšana, mežonīgs cenu kāpums teju visās jomās, ekonomikas svārstības un rītdiena, kas var nest jaunus pārsteigumus.

Kā to pārdzīvo uzņēmēji? Kas visvairāk apgrūtina ikdienu un pastāvēšanu kopumā?

Traucē neskaidrība

1. Gatis Rozenfelds, veikalu tīkla *Saldo* īpašnieks:

– Lielākais traucēklis ir nenoteiktība, jo neviens skaidri nepasaka, kā darboties tālāk. Valdība kaut kādus lēmumus pieņem, kaut kādus nepieņem vai viltīgi pieņem. Nav arī skaidrs par kompensācijām: vai maksās, par ko maksās un cik. Par dezinfekcijas līdzekļiem pērn man zvana

un saka, ka mums kaut kas pienākas no valsts. Labi, dodiet šurp! Atvainojiet, bet vēl nekas nav iepirkts... Gads pagājis, bet neviens vairs nav zvanījis. Tāda ampelēšanās – bērni smilšu kastē ir nopietnāki. Vakcinēšanos nevienam neuzspiedu – visi paši bija apzinīgi un sapotējās. Nav tā, ka kaut kas jāver ciet vai nav, kas strādā. Taisām testus, bet arī ar tiem

ir neskaidrības. Vai par tiem kāds kaut ko atmaksās? Cik ilgi darbiniekiem būs jātestējas, cik lieli krājumi jāzagādā? Sākumā saka: ja visi būs sapotēti, tad testi nebūs jātaisa. Pēc tam saka, ka tomēr būs. Kas attiecas uz tarifiem, tad labklājību nekad nenokšersim. Ja kādā jomā sāk iet labi, tad uzreiz nāk vai nu nodokļu, vai cenu celšana. Tā ir ekonomika.

Resursi pat ietaupās

2. Sandra Voronovska, SIA *Bukstiņi S* valdes priekšsēde:

– Arī mūsu kafejnīcā sākumā darbinieki bija pret potēšanu, bet tad vienā jaukā dienā aizeju uz darbu un viss kolektīvs paziņo, ka draudzīgi dosies potēties pret kovidu. Es nezinu, kas notika. Tagad, kad visi vakcinēti, šo tēmu vairs neaiztiekam,

un ir miers. Visi apmierināti. Kad ieviesa pirmo mājāsēdi, nācās vairākus cilvēkus palaist vaļā, bet, tiklīdz tā beidzās, pieņēmām atpakaļ. Kad valstī bija otrā mājāsēde, visi palika strādāt. Mēs uz vietas nevienu neēdinām – klienti atnāk, paņem savu ēdienu un dodas tālāk. Savā ziņā tas ir labi, jo mums ie-

taupās resursi: nav vajadzīgi galdu novācēji, ietaupās arī ūdens, jo nav jāmazgā trauki.

Jā, jūtam, ka nav vairs tik daudz izbraukuma ēdināšanas, bet tas nekas. Pašlaik pat ir tā, ka klienti banketiēm ēdienu pasūta un paši atbrauc pakaļ. Mums darba pietiek, jo cilvēkam ēst gribēsies visos laikos.

Nenormālas tirgus svārstības

3. Edijs Ošs, kokapstrādes uzņēmuma *Palleteries* vadītājs:

– Pie mums viss notiek, bet kā pa kalniem – augšā, lejā, jo tirgus ir ļoti mainīgs. Tas nav patīkami, ja gada laikā svārstības ir no 30% līdz pat 120%. Katram uzņēmumam tas ir milzīgs izaicinājums, un stress skar arī darbiniekus. Viņi redz, ka apkārt ir neskaidrība, cenu svārstības, kļūst nervozāki, biežāk slimo. Spriedze ir liela, jo kovidā laiks visu pastiprinājis. Ekonomika pieļauj

4%–6% svārstības, bet ne jau tik mežonīgas, un neizskatās, ka kaut kas mainīsies. Tarifu kāpums ļoti jūtams. Grūti prognozēt, kas notiks rītdien ar loģistikas plūsmu. Kādreiz strādājām ar Āzijas tirgu, bet tagad atkal esam orientēti uz Eiropu. Dzīvojam laikam līdzī, bet tas prasa nepārtrauktu darbu un sekošanu līdz notiekošajam.

Ja runā par vakcināciju, pirms astoņām nedēļām kolektīvā bija potēti tikai 34% darbinieku. Ļoti

zems rādītājs, un vairāk cilvēku nekādi nevarējām pārliecināt, bet iedarbojās valsts mehānismi. Tagad tikai 3% nav vakcinēti. Tie ir tie, kuri kategoriski atsakās un ir gatavi iet prom no darba, bet tas nav labi, jo viņi ir ļoti speciālisti. Ne viņi zina, ko darīt, ne mēs.

Godīgi sakot, brīžiem viss tā apnicis... Tirgus svārstības ir nenormālas, un tas ir galvenais, kas apgrūtina darbu. Šis gads bijis ļoti smags.

Alberts Dinters

RUNĀ SPECIĀLISTS

Pabalsts tam, lai dzīvot ir drošāk

Madara Brūkle, Kuldīgas novada sociālā dienesta sociālās palīdzības nodaļas vadītāja

Pašvaldības mērķis ir sava novada iedzīvotājiem garantēt pēc iespējas drošākus dzīves apstākļus. Līdz ar to kopš 2020. gada februāra, kad stājās spēkā prasība par obligātiem dūmu detektoriem mājokļos, ieviests pabalsts autonoma ugunsgrēka dūmu detektora iegādei un ierīkošanai tādu iedzīvotāju mājās, kuriem atbalsts ir nepieciešams visvairāk.

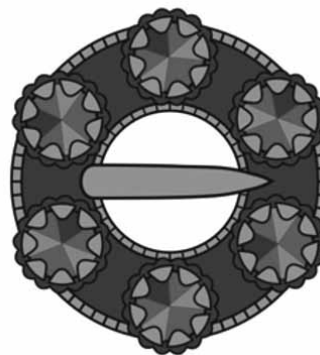
Šī pabalsta mērķis ir atbalstīt un mudināt ierīkot detektorus, pasargājot ne tikai savu, bet arī blakus iemītnieku veselību, dzīvību un mantu. Šo pabalstu var saņemt tāda mājāsaimniecība, kurai ir spēkā esošs trūcīgas vai maznodrošinātības statuss, kā arī daudzbērnu ģimene ar derīgu Latvijas Goda ģimenes aplieciņu 3+ ģimenes karte. Pabalsts – ne vairāk kā desmit eiro – tiek izmaksāts vienu reizi, lai atlīdzinātu izdevumus viena detektora iegādei un ierīkošanai vienā adresē. Lai to saņemtu, sociālajā dienestā jāiesūta iesniegums, kam pievienots čeks, kvīts, rēķins vai maksājuma uzdevums.

Bijušajā Kuldīgas novadā atbalstu saņēmušas 57 mājāsaimniecības. Alsungas un Skrundas iedzīvotāji šo pabalstu var jau saņemt no 1. oktobra, taču tādu iespēju vēl nav izmantojuši. Īpaši aicinām Skrundas un Alsungas iedzīvotājus, kā arī visus citus, kuri šo pabalstu nav saņēmuši, dūmu detektorus ierīkot, saņemot pašvaldības atbalstu. Jebkurš detektors ir ieguvums sabiedrībai kopumā. Ņemot vērā valsti izsludināto ārkārtējo situāciju, iesniegumus var iesūtīt attālināti. Informācija pa tālr. 63350600 vai 63320213.

Alsungas pamatskolai sava emblēma

Pēc bijušās Alsungas vidusskolas nosaukuma maiņas skolas padomē nolemts izveidot mācību iestādes emblēmu – suitu saktu.

Stāsta direktore Undīne Priedoliņa: „Tas ir tradicionāls simbols, saite starp pagātni un nākotni. Arī skolēnu lepnuma un vienotības zīme. No tās izriet sešas vērtības: sadarbība, drošība, talanti, atbildība, uzņēmība, cieņa. Mācību semestra noslēgumā skolotāji un citi iestādes darbinieki aicināti atbilstoši šīm vērtībām apbalvošanai izvirzīt tos skolēnus, kuri ar labu darbu tās stiprinājuši, piemēram, sadarbojoties radījuši skaistas lietas un notikumus, rīkojušies drosmīgi, attīstījuši talantus, bijuši atbildīgi pret jaunākajiem brāļiem vai māsām, uzņēmīgi un mērķtiecīgi, ar cieņu izturējušies pret skolu un apkārtni.” Nominanti būs zināmi 21. decembrī pēc pedagoģiskās padomes sēdes. Lēmums vēl jāpieņem arī Kuldīgas novada domes deputātiem.

Alsungas pamatskolas emblēmā – bronzas krāsas suitu sakta ar sarkanām actiņām.

Inta Jansone

Būs atbalsts sociālajām biedrībām

Kuldīgas novada domes sociālo, izglītības un kultūras lietu komitejas sēdē izskatīts nolikums konkursam par pašvaldības finansējumu sociālajām biedrībām, un kopīgais atbalsts nav samazināts.

Sociālā dienesta direktore Sarmīte Segliņa informēja, ka iepriekšējos gados konkursam pieteikušās 16–17 biedrības: „Pavisam 15 tūkstoši eiro tiks atstāti tāpat kā iepriekš – pandēmijas dēļ summa netiks samazināta, jo biedrības darbojas.” Nolikums deputātiem vēl jāapstiprina 23. decembra domes sēdē. Lai veicinātu iedzīvotāju iesaisti sabiedriskajā dzīvē un pašvaldības darbā, konkursi tiek rīkoti dažādu jomu biedrībām.

Inta Jansone

Atbilde no UNESCO – šogad vai nākamgad

Līdz februāra beigām pašvaldībai jāsniedz rakstiskas atbildes UNESCO Starptautiskās ievērojamo vietu un pieminekļu padomes (ICOMOS) Pasaules mantojuma komisijai, un tādējādi būs sperts nākamais solis ceļā uz Kuldīgas vecpilsētas iekļaušanu šī mantojuma sarakstā.

Nesen Parīzē notika izvērtēšanas sarunas: klātienē kopā ar Latvijas vēstnieku UNESCO Induli Ābeli turp devās būvvaldes vadītāja, arhitektūras doktore Jana Jākobsone un konsultante Lea Bronnere, bet tiešsaistē piedalījās Kultūras ministrijas, UNESCO Latvijas Nacionālās komisijas un Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes pārstāvji, domes priekšsēde Inga Bērziņa un speciālisti, kas līdzdarbojušies nominācijas sagatavošanā.

Kā pastāstīja J.Jākobsone, nominācijas Kuldīga/Goldingena Kurzemē digitālais fails iesniegts jau iepriekš, attālināti to izvērtējuši un savu skatījumu snieguši vairāki desmiti dažādu jomu speciālisti, savukārt ICOMOS paneļa sarunās komisijas eksperti pēc rakstisko ziņojumu izvērtēšanas uzklauzīja atbildes uz detalizētiem jautājumiem, galvenokārt par vietas pārvaldību. „Kopumā darbs novērtēts pozitīvi,” atzīst J.Jākobsone. „Dalība klātienē bija svarīga, lai uzreiz varētu sniegt atbildes, līdz ar to daļa jautājumu jau ir atbildēta, un process var raiti turpināties. Iepriekšējā gada pieredze ar citām nominācijām, kas izskatītas attālināti, parādījusi, ka tas nav tik efektīvi kā tiešā dialogā. Tāpēc valsts institūcijas un Latvijas Nacionālā komisija lūdz ekspertus piedalīties klā-

tienes sarunās.”

Vēl rakstiski jāsniedz smalkas atbildes par mantojuma vietas robežām, salīdzinošo analīzi, atsevišķu plānošanas dokumentu izstrādi, pārvaldības plāna gala versiju un citiem jautājumiem. Eksperti vēlas būs pilnībā pārliecināti, ka Kuldīga ne tikai ir pasaules mantojuma vērtība, bet turpmāk arī tiks atbilstoši uzraudzīta. J.Jākobsone piebilst, ka apjomīgie plāni izstrādāti tā, lai būtu reāli lietojami un ikdienā pašiem palīdzētu strādāt. Tāpēc iesaistīti uzņēmēji un citi iedzīvotāji, rīkotas aptaujas u.tml. Lēmums par Kuldīgas iekļaušanu UNESCO pasaules mantojuma sarakstā sagaidāms šogad vai arī nākamgad, ja būs vajadzīgi precizējumi.

Daina Tāfelberga

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Kā Ziemassvētkiem izrotājat māju?

Katrīna Āboliņa, skolniece:

– Es baigi nedekorēju, jo nav tādas vajadzības. Pēc tam viss tāpat jāņem nost. Eglīti rotājam kā kuru gadu. Šogad nedekorēsim, jo mājās ir kaķis, kas to var apgāzt. Citus gadus, kad eglī esam rotājuši, izvēlamies stikla mantiņas un paštaisītas. Taisām iekaramas bumbiņas, apberam ar spīguļiņiem. Tās vairāk taisām bērnu priekam ģimenē. Mums ir mākslīgā eglīte – parasti uzliekam jau decembra sākumā, arī lampiņas.

Sintija Ešenvalde, skolniece:

– Parasti rotājam ar lampiņām un svētku bumbiņām, ar ko pušķojam eglī. Lampiņas izvēlamies mierīgas, ne ļoti mirgojošas, bet krāsainas. Pati arī dažreiz gatavoju dekorācijas. Kādas? Tādas, lai izskatās skaisti!

Ilze Migoviča, mājāsaimniece:

– Šogad kaut ko mazliet esmu izdarījusi. Sākoties pirmajai Adventei, izlīmēju no papīra grieztas sniegpārslīņas un izliku mirgojošas lampiņas pie logiem. Nesīsim mājās arī eglīti, pušķosim. Vispār dekorācijas taisu arī pati, tikai šogad neko jaunu neesmu uztaisījusi, jo liekas, ka nav Ziemassvētku noskaņojuma. Valdības attieksmes dēļ. Uz galda parasti uzlieku pašas veidotu Adventes vainadziņu – tas mums ir katru gadu. Eglīti pārsvarā vedam no meža, jo mākslīgas man nepatīk.

Inese, pensionāre:

– Daudz neko nerotājam. Bērni mums jau izauguši lieli, tādēļ nav vairs nepieciešamības. Tagad vairāk to darām romantiskai noskaņai, nokrāsojam kādus zarus. Nedaudz jau vajag. Eglītes gan mums nav. Tas ir liels posts dabai – katru gadu nocirst pa eglīti, lai pēc tam to izsviestu. Logus gan izdekorējam ar lampiņām, piespraužam vēl dekorus ar tādiem knaģīšiem. Man tagad vairāk laika, un sanāk arī pašai kaut ko izveidot – Ziemassvētku tematikas krāsojumus uz papīra, ko pēc tam var gan aplīmēt, gan ar dāvanu papīru izrotāt. Dažādi mūsdienās ir tie veidi, kā rotāt māju.

Zaiga Egle, skolotāja:

Sofija Trunova, pensionāre:

– Mēs dekorējam ar lampiņām, pušķojam eglīti. Šogad esam krāsainas, mirgojošas lampiņas izlikuši uz balkoniem. Arī eglītē lieku. Paštaisītu rotājumu gan nav – esam jau veci, tādēļ nav vēlmes. Eglīte mums ir mākslīga – katru gadu viena un tā pati. Katra skujiņa tai mirgo krāsainās gaismiņās. Ziemassvētku noskaņojums gan ir pavisam noteikti!

Lampiņas šogad ir zilganos toņos. Eglīti mums žēl vest mājās vienai reizei, bet mākslīgo es neatzīstu. Katru gadu rodas jautājums: „Vai tiešām vajag eglīti?” Šogad vēl neesam izdomājuši, vai būs. Taisīsim ģimenes balsošanu.

Amanda Gustovska, Lailas Liepiņas foto

Ceturtdā Advente

Laiks strauji rit uz priekšu, un parīt Adventes vainagā iedegsim jau ceturto sveci – to, kas simbolizē mīlestību. Pārdomās dalās Kuldīgas Sv. Katrīnas un Rendas draudzes mācītājs Valters Ozoliņš.

Ieskatīties savā sirdī

Advente ir gavēņa laiks, tas uzliek zināmas saistības un liek mums ielūkoties savā iekšējā pasaulē. Taču ironiskā kārtā šis laiks cilvēkiem vienmēr bijis aizņemtības, rūpju un nemiera pilns. Mēs gatavojamies svētkiem, un ir ļoti grūti domas vērēt uz sevi.

Lūkas evaņģēlija 3. nodaļas 5. pantā teikts: „Katrāi ielejai jātop pildītai, un katram kalnam un pakalnam nolīdzinātam; kas līks, tam jātop taisnam, un, kas celmainis, – par staigājamo ceļu.” Šajos vārdos izskan Dieva aicinājums pievērsties garīgajiem procesiem, kādi notiek prātā un sirdī. Tie nav viendabīgi: ir tādas lietas, kuru pietrūkst, un citas, kuru ir pārpalums. Lai to pamanītu, jānorimst un jāvērs skats uz savu sirdi.

Tas nav vienkārši. Bieži vien sastopamies ar bailēm, kad sākam uzlūkot, kas notiek, formulēt savas izjūtas un saprast vēlmes. Vajadzīgs liels spēks, lai procesus uzlūkotu tādus, kādi tie īstenībā ir. Ne vienmēr mums kaut kā pietrūkst. Bieži vēlmju un iedomu ir

par daudz. Esam koncentrējušies uz kaut ko vienu, palaižot garām ko svarīgu, kā visvairāk pietrūcis. Kad sākam dvēselē redzēt garīgo reljefu – tos kalnus un lejas, kas mūs moka, tad pārņem bailes. Gribam novērst skatu no iekšējās pasaules un to aizmirst. Taču tā nav izeja. Dieva vārdos skaidri teikts, ka jābūt staigājamam ceļam. Jābūt komunikācijai starp dvēseli un garīgo pasauli. Grūti kaut ko mainīt paša spēkiem, bet mūsu galvenais uzdevums ir – konstatēt. Kad esam to ieraudzījuši, atzinuši un nožēlojuši, tad piedzīvojam brīnumu. Mūsos sākas izmaiņas.

Šajā procesā nepiedalāmies vieni, jo mums nāk palīgā spēki no augšienes – žēlastība, gaisma, kas šķīstī, pārveido, dara citādākus. Bieži šis process pat ir atkarīgs nevis no mūsu gribasspēka, bet no tā, cik godīgi, atklāti esam spējuši būt, atļāvuši garīgajiem spēkiem mūsos ienākt un mūs pārveidot. Tas ir – darīt līdzenu Tā Kunga ceļu. Tāpēc Dievs pasaulē ienācis, lai šādi mūs sakārtotu, kad paši ie-

raugām un atdodam to, kā ir par daudz, un redzam, kā pietrūkst.

Vispirms jābūt ceļam, pa kuru ļaujam Dievam pietuvoties sirdij. Šis garīgais process nevar notikt tad, ja Dievs ir tikai prāta konstrukcija vai skaistas tradīcijas. Bet visgrūtāk ir ielūkoties tieši sevī, jo ir bail no tā, ko tur varētu ieraudzīt. Tālāk Lūkas evaņģēlijā lasām: „Un visai miesai būs redzēt Tā Kunga pestīšanu.” Tā ir tā pārveidošanās, un šī ir svarīgā vēsts, kas mums dota. Palīdzība no augšienes ir pietuvojusies, un mēs varam to saņemt.

Tāpēc mans aicinājums Adventes laikā ir: mēģināt būt drosmīgiem, atvērties gaismai un tam, kas mūs var atpestīt un darīt brīvus no bailēm, naida, izmisuma. Tā vietā lai ienāk cerība un mīlestība, jo tas ir tas lielais brīnums. Lai Dievs mums palīdz, un lai mēs savas sirdis atveram kā staigājamo ceļu! Būsim drosmīgi ieraudzīt patiesību! Lai mūsos ienāk mīlestība no augšienes!

Var potēt bērnus

No ceturtdienas visā Latvijā ir sākts pret Covid-19 potēt bērnus no pieciem līdz 11 gadiem. Vispirms to iesaka tiem, kam ir hroniskas saslimšanas.

Vecāki var bērnu pieteikt pie ģimenes ārsta vai citā ārstniecības iestādē, kā arī pa tālr. 8989. Pirms tam viņi aicināti pārliecināties, vai tur, kur vēlas potēt bērnu, ir pieejama ražotāja Pfizer/BioNTech bērnu vakcīna Comirnaty. To var izdarīt arī Nacionālā veselības dienesta mājaslapā. Potēt bērns saņems vecāku (vai cita likumiskā pārstāvja) klātbūtnē, līdzīgi jāņem bērna pase vai personas apliecība (ja ir), vecākiem – pase vai personas apliecība, kā arī dokuments par bērnu – ieraksts par bērnu pasē vai dzimšanas apliecība, vai nepieciešamības gadījumā notariāli apstiprināta pilnvara.

Vakcinācijas sertifikāts bērniem būs izmantojams 15. dienā pēc otrās devas. To vecāki vai likumiskais pārstāvis varēs lejupielādēt vietnē Covid19sertifikats.lv.

Alberts Dinters

NO KĀRTĪBAS SARGĀTĀJU IKDIENAS

Aizķer ar spoguļi

Stāsta Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes vecākā speciāliste Madara Šeršņova.

No 9. līdz 15. decembrim Kuldīgas iecirknī reģistrēti 17 ceļu satiksmes negadījumi. 11 reizes tā bijusi sadursme ar meža dzīvniekiem. 14. decembrī uz gājēju pārejas Kuldīgā, Mucenieku ielā, cietis bērns, kad viņu aizķēra auto atpakaļskata spoguļi. Gan policiju, gan mediķus izsauca pati autovadītāja. Sākts administratīvais process, apreibinošas vielas braucēja nebija lietojusi.

11. decembrī noķerti divi dzērājsoferi. Kāds vīrietis Padūrē savu auto vadīja 1,06 promiļu reibumā, bet ceļā Kabile–Vārme cita autovadītāja izelpā konstatētas 0,62 promiles. 15. decembra naktī Kuldīgā, Planīcas ielā, kāds jauniešs brauca bez tiesībām un 0,99 promiļu reibumā. Pret viņu sākts kriminālprocess.

Vēl sākti deviņi citi administratīvie procesi. Viens no tiem – par huligānismu tirdzniecības vietā un atrašanās tajā bez mutes un deguna aizsega. Tas noticis 12. decembrī Skrundā, kad pārdevēja vīrietim aizrādījusi, ka veikalā drīkst atrasties tikai maskā, un viņš, būdams stiprā reibumā, uzvedies agresīvi un apsūkājies. Vīrietis aizturēts, un viņa izelpā konstatētas 3,27 promiles alkohola.

Pierakstījis Alberts Dinters

Kuldīga – magnēts arī medicīnai

Pagājušajā nedēļā svinīgi tika atklāts Ziemeļkurzemes reģionālās slimnīcas Kuldīgas ambulatorais centrs Liepājas ielā 15. Sākumā te pieņems Kurzemes acu centra speciālisti un otorinolaringologs jeb ausu, kakla un deguna ārsts, vēlāk arī citi speciālisti.

„Ir pagājis gads, kopš sākām strādāt pie idejas atvērt šo centru,” atklāšanā sacīja uzņēmuma valdes priekšsēdis Juris Lācis. „Mērķis nav konkurēt ar vietējām ārstniecības iestādēm – mēs koncentrējamies uz tiem speciālistiem, kuru šeit trūkst. Iegūst arī pilsēta, jo tai ir vēl viena veselības aprūpes iestāde un iedzīvotājiem – plašāka izvēle.”

Vai Kuldīgas ārstiem būs konkurence? Otorinolaringoloģe Ilze Ābele atbild: „Par to nemaz neuztraucos, jo kopš 15. novembra oficiāli esmu pensijā, tāpēc labi, ka Kuldīgā šāds speciālists būs. Ja situācija valstī ļaus, strādāšu par naudu, jo līgumu ar Nacionālo veselības dienestu esmu izbeigusi.” Savukārt acu ārsts jeb oftalmologs Aigars Brencēns, kurš Kuldīgas primārās veselības aprūpes centrā pieņem jau vairākus gadus, saka: „Nevarēšu neko pateikt, jo man nav ziņu, ka Kuldīgā atvērts jauns centrs, kurā pieņems acu ārsti, tāpat nezinu, kuri speciālisti tur strādās un cik bieži pieņems.”

Savukārt Kurzemes acu centra vadītājs Kaspars Ozols stāsta: „Pirms trīs gadiem ar kolēģi Mārtiņu Ābelīti sākām strādāt Ventspils slimnīcā un sapratām – visiem būs nedaudz par šauru, jāiet plašumā. Darbu Kuldīgas veselības centrā Ventspils ielā sākām pirms diviem gadiem. Tagad pārceļoties uz jaunajām telpām, esam pacientiem tuvāk, viņiem būs ērtāk nokļūt un pierakstīties. Esam sagādājuši modernas iekārtas, kādu nav citiem novados strādājošajiem kolēģiem. Taču vislielākais ieguvums ir ārstes Aijas Balodes un optometristes Annijas Šperliņas pievienošanās mūsu komandai.”

Kuldīgas novada domes priekšsēdes vietniece un Saldus medicīnas centra valdes priekšsēde Nellija Kleinberga klātesošajiem sacīja: prieks, ka Kuldīga ir magnēts ne tikai tūrismam, bet arī medicīnai, jo šie pakalpojumi vajadzīgi vienmēr un visiem.

Kuldīgas ambulatoro centru atklāj SIA Ziemeļkurzemes reģionālā slimnīca valdes priekšsēdis Juris Lācis.

Uz dzīvi Kuldīgā pārcēlusies jaunajā centrā strādās arī Kurzemes acu centra ārste Aija Balode. Viņa studējusi Rīgas Stradiņa universitātē, rezidentūru beigusi P.Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā.

Inta Jansone, Lailas Liepiņas foto

Gribēja pārmaiņas

Turlavniece Lāsma Zīberga pēc 17 par skolotāju nostrādātajiem gadiem mainījusi profesiju – tagad viņa ir lietvede pagasta pārvaldē. Skolā paticis, un prasība potēties pret Covid-19 neko nav ietekmējusi, jo viņa pati nolēmusi to darīt, tiklīdz bijis iespējams. Vienkārši gribējusi pārmaiņas.

Turlavas pamatskolā Lāsma mācījusi angļu valodu 1.–9. klasei un par pārmaiņām domājusi jau agrāk, bet neesot bijis plānots strādāt pagasta pārvaldē. Tā esot sagadīšanās, ka atbrīvojušies lietvedes vieta, kurā bijusi skolotāja tagad nostrādājusi vien pāris mēnešu. Vēl pieredze ir maza, lai vērtētu jauno darbu. Tāpat iznākot strādāt ar cilvēkiem, tikai dažāda vecuma un pārsvarā ar pieaugušajiem, kuri nāk kārtot savas lietas. Reizēm atnākot tāpat vien – parunāties, nevis risināt sarežģītu problēmu. Turlavā – kā jau daudzviet laukos – ļaudis viens otru pazīst, ir atsaucīgi, un pagastmāja joprojām ir tāda kā satikšanās vieta, īpaši laikā, kad citur nav, kur iet. Un lietvede visbiežāk ir pirmais cilvēks, ko tur sastop.

Pagastnams Lāsmai nav svešs, jo iepriekš viņa tur strādājusi kā bāriņtiesas locekle. Kādreiz rosība bijusi lielāka, bijis vairāk darbinieku. Tagad darbs optimizēts – kasiere, rēķinu un citu dokumentu pārvaldīšanas pienākumi apvienoti vienā amatā.

VAIRS NEJUTA GANDARĪJUMU

„Piekrītu vispārējam viedoklim, ka skolotāja darbs nav pienācīgi novērtēts,” teic turlavniece. „Ne tikai algas dēļ, bet kopumā, salīdzinot to darba apjomu un grūtības, ar ko šajā profesijā nākas saskarties. Darbs skolā ļoti izsmel, nav brīvā laika sev – skolotājs tikai dod un dod, nejutot, ka kaut ko saņemtu atpakaļ. Tas bija mans sirds darbs – es par skolu cēlos un kritu, un daru to joprojām, bet beigās gandarījuma nebija.

Biju ne tikai angļu valodas skolotāja vien. Lai lauku skoliņā nopelnītu vairāk par minimālo algu, ar tām stundām nepietiek – jāņem klāt citi priekšmeti, klases audzināšana, ārpusklases nodarbības un pulciņi. Un tā pēc darba skolā skolotājs atnāk mājās, pagatavo ģimenei vakariņas un atkal ķeras pie darba, jo jāgatavojas nākamajai dienai. Es apbrīnoju tos bijušos kolēģus, kuri, nostrādājuši 50 gadu un vairāk, vēl spēj to darīt ar degsmi.

Taču tam gan nepiekrītu, ka profesijai vairs nav prestiža. Vismaz mūsu Turlavas skolā gan bērni, gan vecāki ikvienu uzskatīja par cienījamu un godājamu. Kad lielajos semināros tika runāts, kāda briesmīga mums aug jaunā paaudze, es varēju lepna piecelties un teikt, ka esmu no lauku skolas, kurā tā nav, kurā skolēni ir jauki, ar pietāti pret skolotājiem.”

CILVĒKI MĒJINA ATGŪTIENI

Pandēmija un attālinātās mācības arī nav bijis noteicošais, kas licis pielikt punktu darbam skolā. Ietekme tomēr justa. Kā atzīst Lāsma, pašā pirmajā vilnī, kad lielākoties vēl valdījusi neziņa, ko un kā tālāk, tas pat devis sparus. Taču neziņa ieilgusi, un attālinātās mācības sākušas nogurdināt visus. „Skolotājs ir tas, kurš bērniem dod ticību un cerību. Bet

Bijusi angļu valodas skolotāja, tagad Turlavas pagasta pārvaldes lietvede Lāsma Zīberga potēšanu pret kovidu atbalsta, bet nepārmet tiem, kuri to nav izdarījuši. Galvenais esot neapdraudēt ne sevi, ne apkārtni.

Ģimenē visi bijām kopā, es kā jau mamma dēliņu apkampu, mierināju. Lai arī mēs, vakcinētie, neinficējamies, visiem četriem bija jāievēro karantīna. Tas nebija jauks laiks, bet tieši tad vairāk ievēroju, cik labi cilvēki mums apkārt dzīvo. Zinādami, ka netiekam uz veikalu, palīdzēja, kaut nemaz nelūdzām. Viendien dzirdēju, kā kāds laukā sauc puiku, lai pienāk pie durvīm. Tur nolikts maisiņš ar augļiem un piparkūkām! Mums te, *līvānenēs*, vide vienmēr ir ļoti draudzīga, bet izolācijas brīdī to jūt visvairāk.”

NOLŪKS VIENS, UZTVĒRE ATŠĶIRĪGA

Kad jautāju par reakciju pēc putes, Lāsma atrauc, ka, viņasprāt, tas par daudz uzsvērts. Viņiem nekā neesot bijis, tikai dūriena vieta pasāpējusi. Daudzi stāsta par paaugstinātu temperatūru, svīšanu naktīs u.tml. sajūtām. Iespējams, tā notiek, jo esam atšķirīgi. Un cilvēks dzīvē saņem dažādas vakcīnas, dažāda ir uztvere, bet nolūks viens – pasargāt no slimības vai vismaz mazināt tās sekas. Simptomi var parādīties tikai kā trauksme, kā saka, uz nervu pamata. „Slimības bijušas vienmēr, un pēdējos gados izdomātas daudzas vakcīnas, lai cilvēkus pasargātu. Zinātne, medicīna, tehnoloģijas ievērojami attīstījušās. Nevar taču būt tā, ka tie, kuri veselības aizsardzībā strādā augstā līmenī, izgudrotu, kā sev kaitēt. Par citām potēm tādas šaubas netika izplatītas. Es neredzu iemeslu neticēt zinātnei un tiem, kuri devuši Hipokrāta zvērestu. Bet nepārmetu tiem, kuri nepotējas. Laikam jau viņiem savi iemesli.”

Lāsmas Zībergas arhīva foto

kādas izjūtas var iedot attālināti, ja tos bērņus pat īsti neredz – tikai lodziņos datora ekrānā?” viņai ir skumjas pārdomas.

Kopumā Turlavā cilvēki mēģinot atgūties no pandēmijas radītā noguruma saistībā ar ierobežojumiem un vakcināciju. Dzīve rit uz priekšu, un ir jaunas grūtības, ar kurām jātiek galā. „Šķiet, tāds miers apkārt iestājies, un laikam tāpēc, ka tuvojas Ziemassvētki, cilvēki vairāk nāk ar labām domām. Nav skaļu, plašai publikai paredzētu pasākumu. Tomēr to trūkumu nemaz ļoti neizjūt. Latviešiem Ziemassvētki un ne tikai tie vienmēr bijuši ģimeniski, kad sapulcējas tuvākie. Tagad kļuvuši piesardzīgi – necenšas visur iet un braukt, jo baidās saslimt. Sākumā jau daudz nedomāja, jo tāds vīruss ar tik lielu izplatību bija svešs. Tagad ir zināms, ka saslimt var ar visu piesardzību. Dzīvojam Līvānu tipa māju rajonā, un gandrīz katra ģimene ir saistīta ar saslimšanu savā, draugu vai tuvinieku lokā.”

POTĒTIE NESASLIMA

Lāsma pirmo poti pret kovidu saņēmusi pagājušā mācību gada beigās, kad skolotājiem tā vēl nebija obligāta, tomēr bija vēlama pašu veselības, kolēģu un skolēnu drošības dēļ. Maijā viņa saņēmusi otru, tagad pieteikusies balstvakcīnai. Lāsmas vīrs strādā savā zemnieku saimniecībā, papildu darbs – zāģleņķu asināšana. Var strādāt bez sertifikāta, taču arī viņš par vakcinācijas lietderību neesot šaubījies. Potējusies arī meita, kurai ir 15 gadu. Iespējams, vakcīna viņus trīs pasargājusi tad, kad rudenī saslimis 11 gadus vecais dēls, kuram potēšana vēl nebija iespējama. „Paldies Dievam, viegli tika cauri – ja skolā nenodotu testu, varbūt inficēšanos nebūtu pamanījuši. Simptomu viņam tikpat kā nebija, tikai no rīta teica, ka nedaudz galva sāpot. Pirmdien aizgāja uz skolu, un tests izrādījās pozitīvs.

Iepriekš Turlavas skolu kovids bija pasargājis, bet īsi pirms mājāsdes tomēr radās uzliesmojums.

Bez augsta ražīguma un zaudējumiem

Aizejošo gadu saimnieciskajā jomā Turlavas pagasta pārvaldes vadītājs Mārcis Brantevics vērtē kā viduvēju – nav paveikti lieli darbi, bet neīstenotu plānu arī nav.

Kā allaž, ceļu uzturēšanā darīts tik daudz, lai nodrošinātu drošu braukšanu vispirms skolēnu autobusam, lauksaimniekiem un citiem iedzīvotājiem. Salabots posms aiz pagasta centra robežām Turlavas–Snēpeles ceļā, par kuru iepriekš turlavnieki sūdzējušies visvairāk. Vecais asfāls bijis tik bedrains un gadu no gada pārlāpīts, tagad labākais, ko varējuši izdarīt, – noņemt to pavisam, samalcināt un noblietēt. Izveidots jauns grants segums, ko varēs greiderēt, kad atkal sāks veidoties bedres.

Ceļu stāvoklis varētu būt labāks, bet šogad Turlavai bijis tāds kā starpposms. Pērn novada lauku ceļu attīstības programmas pirmajā kārtā Turlavas–Alksņu

ceļš uzlabots vairāk nekā sešos kilometros. Tas bijis vērienīgs ieguldījums. Citi plāni nav tik apjomīgi: dubultā virsma paredzēta Līvānu ceļam, seguma atjaunošana – Dzintaru ceļam, plānots remontēt divus posmus ceļā Turlava–Pliķi, bet līdz tiem šogad būvnieki nav tikuši. Darbs turpināsies nākamgad. Līvānu māju ciematā vairākās vietās uzlabots apgaismojums un ierīkotas jaunas laternas, kur tas iespējams. Pie lielākajiem šīgada darbiem pārvaldnieks piemin arī Pliķu kapu zvanu torņa atjaunošanu.

Savukārt Kuldīgas novada garās distances maršrutā *Mežataka*, kas šķērso šo pagastu, labiekārtotas divas atpūtas vietas: pie *Ušņām* un *Vārpām*. Turlava iekļauta arī septiņu jaunu rotaļlaukumu projektā, ko īsteno novada pašvaldība. Mazajiem jāpaciešas līdz pavasarim, kad ieradīsies būvnieki, jo viņiem laika apstākļu dēļ ir tehniskā pauze.

Turlavas pārvaldes darbinieki no koka izgatavojuši vakaros apgaismotu piparkūku namiņu, kas pagasta centru dara jautrāku un gaišāku.

Nenotikušais mācītāja Kārļa Ferdinanda Amendas piemiņas pasākums ir vienīgais vērienīgais, ko oktobrī nācās atcelt stingro ierobežojumu dēļ. Tā sagatavošanā ieguldīts liels darbs. „Jecere bija vērienīga, saaicināti ievērojami mākslinieki un vēsturnieki, diemžēl neko nevarēja darīt,” tā M.Brantevics.

„Kovida dēļ kultūrā neko lielu plānot nevaram. Saimniecībā gan tādu šķēršļu nav bijis. To ietekmē tas, ka ievērojami sadārdzinājusies elektrība un dabasgāze. Tas vairāk skar lauksaimniecības uzņēmumus un zemnieku saimniecības, kurām ir kaltes. Prognozēts cenas pieaugums arī koksnes kurināmajam. Mēs lielākajos objektos – pagasta pārvaldē un skolā – apkūrē izmantojam granulas. Nākamgad pirms jaunā iepirkuma situāciju izvērtēsim.”

Mārcis Brantevica arhīva foto

Lappuse tapusi ar Kuldīgas novada pašvaldības līdzfinansējumu.

Kā suiti pie gruzīniem ciemojās

Jau pāris mēnešu gaisā virmoja iecere novembra sākumā suitiem doties uz tautas un baznīcas mūzikas festivālu Batumi, Gruzijā, bet pandēmijas gaisotnē sākotnēji ielūgums šķita kā tāls sapnis. Īpaši neticami tas likās pēc *lokdauna* izsludināšanas oktobrī. Taču Valsts kultūrkapitāla fonda atbalsts ceļošanai tikai nedēļu pirms festivāla, kā arī Gruzijas organizatoru apstiprinājums, ka pasākums tiešām notiks, pārliecināja, ka laikam taču jāpošas ceļā.

Vēl pajokojām, ka latvieši un gruzīni viens otram ir diezgan droši – kovida situācija stipri līdzīga abās valstīs. Suitu delegācijā septiņi dalībnieki: pārstāvji no ansambļa *Suitu dūdenieki* (tiesa, neplānoti mazā sastāvā) un *Suitu sievas*, kā arī laba paziņa no Rīgas – etnomuzikoloģe Zane Šmite, kura festivāla zinātniskajā konferencē stāstīs par tradicionālajiem latviešu dziedāšanas veidiem.

CEĻŠ UN SAGAIĀŠANA AR VĪNU

Lidojumu uz Gruziju ir mazāk nekā parasti, tādēļ nolemjam uz Kutaisi doties caur Vīni Austrijā. 2. novembra rītā ar *AirBaltic* lidmašīnu ap deviņiem jau esam Austrijā. Tā kā nākamais lidojums Vīne–Kutaisi ir tikai pēcpusdienā, aizbraucam pastaigāt pa lietaino pilsētas centru: papriecājamies par skaisto vecpilsētu, katedrālēm, iedzeram autentisku Vīnes kafiju, pabīnāmies par ļoti zemu ūdens līmeni Donavas pietekā Vīnes upē un dodamies atpakaļ uz lidostu. Pēcpusdienā *Wizz Air* mūs laimīgi aizvīzina uz Kutaisi. Tā sagaida jau pavēlu vakarā, un pirmie no rudens aizmukušo latviešu prieka izsaucieni, izkāpjot no lidmašīnas: „Silti!” Kutaisi lidosta pandēmijas laikā uzposusies: pārbūvēta daudz plašāka, skaisti atjaunota, balta un mirdoša, izsniedz dāvanas katram pasažierim – vīna pudelīti un šokolādes. *Madloba (paldies)* – mācu ceļabiedriem pirmos vārdus grūtājā, bet skaistajā kartuli (gruzīnu valodā).

Divu ceļabiedru koferi likušies aizdomīgi, tāpēc rūpīgi pārmeklēti, iznākumā Jurim konfiscēts portatīvais lādētājs, kas kļūdas pēc nav palicis rokas bagāžā. Atviegloti nopūšamies, ka dūdas, bungas un ermoņikas lidojumu laimīgi pārcietušas. Lidostā pirmajiem tēriņiem paņemam gruzīnu naudu – larus (GEL) – un mācāmies turpmāk visu dalīt ar trīs un noņemt vēl drusciņ.

Naktsmītne Kutaisi ir paaugstu kalnā, pavisam tuvu Bagrati katedrālei. Naksnīgais skats uz pilsētu no pagalma – fantastisks! Tajā mūs saimnieks sagaida, nu, protams, ar vīnu. Tas nekas, ka jau gandrīz pusnakts.

KUTAIISI IESPAIDI

Nākamās dienas brokastis īsti gruziniskā izšķērdībā, un noelšamies vien, nokrauto galdu ieraugot: dažādi salāti, silta maize, augļi un visvisādi citi gardumi. Tā kā Batumi jābūt tikai 4. novembra vakarpusē, dienu pavadām Kutaisi. Tā ir Imeretijas apgabala

Suitu delegācija ar festivāla organizatoriem, Batumi Mākslas Valsts universitātes profesori Hatunu Managadzi un jaunajiem draugiem.

Etnomuzikoloģe Zane Šmite zinātniskajā konferencē iepazīstina ar latviešu un suitu tradicionālās kultūras daudzveidību.

Šeit ar niansēm viņa dalās teorētiski, bet pēc koncerta nodemonstrē gavilēšanas dziesmu, kas tiek uzņemta ar ovācijām.

Batumi muzikālās strūklakas. Mazliet paguruši pēc garās dienas bagātīgajiem iespaidiem, atpūšamies, tās vērojot.

galvenā pilsēta ar vēsturi, viena no Gruzijas bijušajām galvaspilsētām, pašlaik trešā lielākā pilsēta valstī.

Gaisa temperatūra kā tādā normālā Latvijas vasarā – ap +22, ar to savādi kontrastē dažiem kokiem jau nobirušās lapas. Ir hurmu laiks, un visās malās koki pilni ar oranžajiem augļiem. Izrādās, ka tie tiek arī kaltēti. Vēlāk pagaršojām – ļoti garšīgi! Hurmas kaltē, savorot garas virtenes un izkarinot verandās ap mājām, īpaši laukos redzam daudz šādi izdekorētu māju.

Dodamies uz 11. gs. celto Bagrati katedrāli, kas slavēta ar to, ka pēc neveiksmīgas restaurācijas izslēgta no UNESCO pasaules kultūras mantojuma saraksta 2017. gadā. Katedrāle iespaidīga, kaut jāsaka, ka eirremonts un dīvainā stiklotā piebūve tiešām to izbojājusi. Dodamies pastaigā pa pilsētu Gruzijā visur klaiņojošo, bet miermīlīgo suņu pavadībā. Baltais tilts, vēstures muzejs, suvenīru veikaliņi, pusdienas brīnišķīgā kafejnīcā ar tradicionālo gruzīnu virtuvi (īpaši garšīgs šķiet deserts no vārītas vīnogu sulas pelamuši, arī Adžārijas

hačapuri). Pēc tam tirgus apskate. Pārdevējas sāk vārdu kaujas, sacenšoties par mūsu labvēlību. Priecājamies par zināmu un nezināmu augļu un dārzeņu dažādību un zemajām cenām (tās pārsteidz visur, ne tikai tirgū). Pēcpusdienā sarunāts šoferis braucienam uz vīna pagrabu *Marani* ar degustāciju, un dienas noslēgumā tumsā rāpjamies pa mazām, stāvām trepītēm jau aizslēgtajā Gelati klostera teritorijā. Gelati galvenajā dievnamā mēs, protams, esam vienīgie apmeklētāji, tāpēc tumsā izmēģinām festivāla repertuāra garīgos dziedājumus, par ko saņemam komplimentus no šoferiņa un klostera sardzes. Aizdedzam sveces mazā torņa kapeliņā katrs ar savu nodomu un dodamies uz naktsmieru.

4. novembra rītā pēc kārtējām bagātīgajām brokastīm atvadāmies no Kutaisi un ar viesu nama saimnieka dāvināto vīnu bagāžā dodamies uz Batumi.

BATUMI SAULE MUMS PAR GODU

Ceļš kopā piecu stundu ilgs, taču ar dziedāšanu un vairākām pieturām (tai skaitā ir magnētisko

melno smilšu pludmale, pirmā kāju mērcēšana Melnajā jūrā un Muzikantu brīvdabas parks Melnās jūras arēnas teritorijā netālu no Batumi) laiks paiet gana ātri. Adžārijas apgabalā Batumi mūs sagaida saulaina un silta, kā pēc tam uzzinām, saule mums par godu, jo šajā gadalaikā bieži mēdzot būt lietus. Festivāla organizatori viesnīcu rezervējuši pašā vecpilsētā, tur jau priekšā citi dalībnieki, tai skaitā draugi un paziņas no citiem Gruzijas apmeklētājiem un kopīgajiem projektiem.

FESTIVĀLĀ LIETUVIEŠI, LATVIEŠI UN GRUZĪNI

Pandēmijas dēļ šoreiz piedalās tikai divi ārvalstu kolektīvi – mūsu un lietuviešu, pārējie ir vietējie ansambļi. To priekšnesumu klausāmies pirmajā vakarā atklāšanā un secinām, ka ne velti gruzīnu tradicionālā daudz balsība iekļauta UNESCO nemateriālā kultūras mantojuma sarakstā – iespaidīgi, vokāli sarežģīti un reizē līdz asarām aizkustinoši. Festivālu rīko Batumi Mākslas Valsts universitātes Mūzikas fakultāte. Tas dibināts 2005. gadā, un 15 gadu laikā

Statujas Ali un Nino. Viens no slavenākajiem mūsdienu Batumi objektiem – 2011. gadā uzceltais mākslas darbs *Mīlestība* par godu romantiskam stāstam kara apstākļos par azerbaidžāņu jauniešu Ali un skaisto gruzīnieti Nino. Lēni kustoties pa apli, tās viena otrai tuvojas, saplūst un atkal atdalās. Izgaismotas īpaši skaisti izskatās tumsā.

Batumi botāniskajā dārzā. Izbaudām gan fantastiskus skatus uz Melno jūru, gan iespaidīgu augu un koku kolekciju. Vairāk nekā 2000 augu no visas pasaules: eikalipti, palmas, cipreses, bambusi, smaržīgu ziedu bagātība. Dārzs dibināts pagājušā gadsimta sākumā un ir viens no lielākajiem pasaulē (ap 111 ha).

Batumi publika iepazīstināta ar daudziem folkloras ansambļiem un baznīcu koriem. Notiek arī konference, kurā piedalās Gruzijas un ārvalstu zinātnieki. Kopš 2008. gada tautas un baznīcas mūzikas festivāls nosaukts etnomuzikologa Giorgi (Gigi) Garakanidzes vārdā. Kā uzzinām aprakstā, šis etnomuzikologs miris, būdams tikai 30 gadu vecs, taču jau paspējis dot ievērojamu ieguldījumu Gruzijas tradicionālās mūzikas izpētē un saglabāšanā.

5. novembrī apmeklējam koncerta repertuāru, un tad ir brīvais laiks. Kādam – pelde Melnajā jūrā kopā ar milzīgām medūzām, kādam – pastaiga pa skaisto pilsētu, kas pārsteidz ar modernām būvēm un atrakcijām. Zane izmantojusi autobusu *Hop-on, Hop-off* un pa visu pilsētu izvizinājusies gida vadītā ekskursijā. Vakara koncerts mums izdevies – nospēlējām gana labi, nodziedam arī, un suitu burdons vietējos etnomuzikologus interesē – dabūjam stāstīt par to un dziedāt vēl.

Turpinājums 11. lpp.

Kurp ved Rumbabuss?

Labās atsauksmes par ekskursijām, ko ar elektroautobusu *Rumbabuss* Kuldīgā vada gide Inga Trumsiņa, arī Kurzemnieku rosināja iepazīt pilsētu no cita skatpunkta. Inga katru ekskursiju pārvērš unikālā piedzīvojumā gan nesteidzīgu izjūtu baudītājiem, gan steidzīgākiem pilsētas viesiem. Mēs aizrautīgi klausāmies gides stāstījumā.

- Alekšupīte,
- Rātslaukums,
- Strautu,
- Mucenieku,
- Dzirnavu,
- Leona Paegles,
- Rumbas,
- Annas iela,
- Pilsētas dārzs,
- Ventas rumba,
- vecais tilts.

Turpinām braucienu. Izrādās, ka pāri Alekšupītei ved 11 tiltu un tiltiņu. Gide noslēpumaini saka: „Ar tiltu šķērsošanu saistās dažādi rituāli, piemēram, kāzu dienā līgavainim līgava jāpārnes pāri septiņiem tiltiem – tas ir uz laimi. Arī *Rumbabusa* pasažieriem savs rituāls jāizpilda: ja pirmo reizi pāri tiltam ripinās elektrobuss, jāvēlas vēlēšanās.” Mēs abas ar kolēģi rituālu arī izpildām. Tālāk braucam pa Strautu ielu, un, ripojot pa akmens bruģi, *busiņš* ļoti kratās. Secinām, ka citviet Latvijā, kur auto krata šādi, notiek reizi gadā, izejot automašīnas tehnisko apskati. Bet mēs Kuldīgā dažviet tā braucam katru dienu. Aizrunājamies, un izrādās, ka gide ar *Rumbabusu* šogad pa pilsētas ielām un ieliņām nobraukusi vairāk nekā 4000 kilometru, pieveicot vidēji piecus kilometrus stundā.

Izmetot loku pa Rātslauku-Imu, pabraucam garām tēlnieka Oskara Mikāna vides objektam *Tējas tase kopā ar Ēvaldu Valteru*, arī strūklakai iepretim domei, kas šajā gadalaikā nedarbojas, un iegriežamies Sv. Trīsvienības Romas katoļu baznīcas pagalmā. Mazliet pārsteidz tā plašums. Kuldīgā 80% ēku esot oriģinālie jumti. Namiem pārsvarā ir divas durvis: galvenās ved uz ielu, otras – uz sētu. „Kurp veda pagalma durvis? Protams, uz to pusi, kur atradās kūts. Pagalmos neiztrūkstošas bija puķu dobes, jo puķes vajadzīgas kapu svētkiem. Tāpat vajadzīgas loku, redīsu un diļļu dobes. Tieši tāpat jānogu un ērkšķoģu krūmi.”

Kuldīgā darbojas piecas baznīcas, un katrai savs stāsts. Šai ir stāsts par Dievmātes skulptūru. Baznīcas pamatakmens ielikts 1641. gadā, un tajā brīdī klāt esot bijis hercogs Jēkabs. Baznīca varot lepoties ar visgreznāko katoļu dievnamu interjeru Kurzemē. Kā daži sakrālās mākslas dārgumi tiek minēta skulptūra *Madonna ar bērnu*, apgleznotais biktssols, kancele, divi rokoko stila sānu altāri un centrālais altāris. Namā Liepājas ielā, kam ieeja no baznīcas pagalma, atrodas Sāpju Dievmātes klosteris, kurā kalpo dominikāņu māsas.

Tālāk dodamies pa Mucenieku ielu. Interesanti uzzināt, ka 17. gadsimtā visas preces – lejamās, beramās un gabala – pārveidotas mucās, atšķirība bijusi tikai to izmērā. Te strādājis mucu meistars, tāpēc arī ielai šāds nosaukums. „Kas bija galvenā prece, ko 17. gadsimtā pārveidāja hercogistes flotes kuģi? Bijis tāds jociņš, ka par stikla krellēm varēja nopirkt karaļvalsti. Dažus kilometrus no Kuldīgas ir Riežupes smilšu alas – tagad tas ir tūrisma objekts, bet 17. gadsimtā smiltis izmantotas stikla rūpniecībā. Un tolaik stiklam bija laba cena.”

Tālāk nogriežamies Dzirnavu ielā un braucam atkal pāri vienam Alekšupītes tiltam, ripojam garām agrāk slavenajai trikotāžas fabrikai *Māra*. Tā 20. gadsimta 20.–30. gados bijusi zināma kā Vintelera tūka fabrika, bet pašlaik šeit darbojas ražotne *Kuldīgas tekstils*. Tā dibināta 1992. gadā, šuj apģērbus, un gatavie tiek eksportēti uz Zviedriju, kur dzīvo uzņēmuma īpašnieks. Tepat netālu ir bērnu dārzs *Ābelīte*.

Savukārt par Alekšupīti ir nostāsts, ka senos laikos tuvējās pļavas piederējušas dūšīgam saimniekam Aleksim, un tā upīte tikusi pie sava vārda. Māras dīķis uzpludināts Vintelera laikā. Padomju gados te bijusi peldētava, notikušas pat sacensības.

Tālāk braucam lūkot nelielu, pārbūvēto Leona Paegles ielu. Mums šķiet, ka pa to nu līdz kultūras centram var nokļūt krietni ātrāk.

Mazpilsētā vairāk vai mazāk visi par visiem zinot. Aprunājot arī, spriež Inga. „Agrāk to sauca par klāčošanu, šodien – par informācijas straumēšanu. Lai zinātu, ko stāstīt, jāredz arī savām acīm, tāpēc bieži vien cilvēki ielūkojas māju logos.”

L.Paegles ielas parkā atrodas kāds akmens. Inga: „Viens onkulis man stāstīja, ka to atvedis no Skrundas. Agrāk te bijis ieplānots Komjaunatnes parks. Bet 19. gadsimtā šeit bijis privātais eksotisko koku dārzs.”

Skats no Rumbas un Annas ielas stūra. Vissenākā Kuldīgas daļa – Kalna miests 17. gadsimtā. Bet Rumbas iela ir pati šaurākā, tajā redzami vairāki gadsimti, un katrs ar savu *smēķi*. Arī kino tā iemūžināta, piemēram, filmā *Atspulgs ūdenī*.

Ventasrumba. Ar Eiropāplatāko ūdenskritumu (249m) saistīta virkne leģendu. Hercoga Jēkaba izgudroto un uz rumbas novietoto zivju ķeramo ierīču dēļ Kuldīga senatnē dēvēta par pilsētu, kurā lašus ķer gaisā. Zivis šeit pavasaros *lido* joprojām. Rumbas platumu ietekmē ūdens daudzums – vidēji tā ir 200–250 metru plata, bet palu laikā sasniedz pat 270 metru. Ūdenskrituma augstums ir no 1,6 līdz 2,2 metriem. Pārgāzni veido interesanta līkloču līnija. Ventas rumba ir dabas piemineklis un ietilpst Ventas ielejas dabas liegumā.

Kuldīgas simbols ir sarkanais ķieģeļu tilts – garākais Eiropā, celts 1874. gadā pēc cara laika ceļu standartiem. Tilts ir 500 pēdu garš un 36 pēdas plats, lai varētu samainīties pretimbraucošas karietes. Tam ir septiņi velvju laidumi. Pirmā pasaules kara laikā uzspridzināti divi, kas atrodas tuvāk Ventas labajam krastam. 1926. gadā tie atjaunoti, taču ne vairs no ķieģeļiem, bet gan dzelzsbetona konstrukcijām. 1958. gadā akmens bruģis tika pārklāts ar asfaltu, bet 2005. gadā atjaunotas senatnīgās laternas, 2008. gadā – pats tilts.

„Pirms šī bijuši vēl citi tilti, kurus palu laikos ledus aiznesis projām, tāpēc, būvējot šo, padomāts par drošību,” skaidro gide.

Pilsētas dārzs atrodas Kuldīgas senākajā daļā, bijušās Livonijas ordeņa un vēlākās Kurzemes hercogu rezidences vietā. Līdz mūsdienām saglabāties pils aizsargvalnis, apakšzemes ejas. Šeit atjaunota ūdenskrātuve ar strūklaku, izveidoti celiņi un apstādījumi, lapene un skatu laukumi. Vasarā var skatīties brīvdabas kino. Parkā ir 22 skulptūras, kuru autore ir tēlniece Līvija Rezevska.

Populārākā leģenda par muzeja skaisto koka ēku ir tāda, ka 1900. gadā Parīzē tā it kā bijusi pasaules izstādes paviljons, pēc tam izsolē to iegādājies Bangerta kungs, izjauktu atvedis uz Kuldīgu kā kāzu dāvanu nākamajai sievai. (Muzeja darbinieki gan saka: nav faktu, kas to apliecina, taču īpašnieks tiešām bijis Liepājas fabrikants Luiss Bangerts un viņa sieva Fanija.)

„Pēc dabas neesmu lidotājs”

„Filozofēt gudri nepratišu, bet varu teikt, ka man ir būtiski ievērot klasiski svarīgas vērtības. Man tās ir rūpes par ģimeni, bērniem, godīga attieksme pret darbu, rūpes par savu māju, savu pilsētu. Skaji skan, bet arī par savu dzimteni,” saka kuldīdznieks VIKTORS GOTFRIDSONS, vēl nesen Kuldīgas novada domes priekšsēdes vietnieks, kurš pēc divu gadu desmitu darba pašvaldībā devies pelnītā atpūtā. Tomēr ne gluži pavisam.

Kāda tagad ir jūsu ikdiena?

Ritms stipri mainījies. Tas saistīts ar diviem aspektiem. Viens no tiem – vispārējā situācija valstī un pasaulē ar saslimšanu Covid-19. Otrs – esmu beidzis iepriekšējās darba attiecības, bet pieņēmis piedāvājumu uz puslodzi būt par domes priekšsēdētāja padomnieku un tā ar savu pieredzi vēl jūtos sabiedrībai noderīgs. Piedalos domes sapulcēs, plānošanās un sniedzu padomus sev zināmās sfērās. Agrāk pašvaldībā kūrēju finanšu jautājumus, būvniecību un attīstības aģentūras projektus. Arī šobrīd vairāk iesaistots šajos jautājumos, vēl vadu īpašumu atsavināšanas un transporta komisiju. Tā daļa dienas vēl tiek veltīta darbam.

Daļa laika saistīta ar darbiem mājā, un cenšos arī izkustēties, lai nezaudētu formu: skrienu, baudu dzīvi. Nav lielu plānu paveikt ko īpašu. Esmu ļoti iekavējies grāmatu lasīšanā. Labprāt to daru tagad.

Pārtraucot darba attiecības, pirmajā mirklī šķiet, ka viss ir brīnīšķīgi – nu varēs izbaudīt brīvību. Bet tik vienkārši tas nav. Es neesmu tāds, kas vēlētos darbā turēties līdz pēdējam, bet tagad saprotu tos, kuriem negribas pensionēties.

Nav viegli visu dzīves ritmu krasi mainīt, ja esi bijis darba rītenī un pēkšņi vairs nav nekādu pienākumu. Tāpēc esmu pateicīgs, ka kādu laiku varu būt noderīgs, kaut arī vairs ne tik intensīvā ritmā. Kas attiecas uz Covidu, sadzīvoju ar to *draudzīgi*, jo pēc būtības esmu diezgan liels mājās sēdētājs.

Vai kopš bērības esat kuldīdznieks?
Esmu Sibīrijas bērns, dzimis Omskas apgabalā. Tēva ģimene pirms izstīšanās dzīvoja Basos. Sibīrijā tēvs iemīlējās krievu meitenē. Mīlestībā piedzimu es, pēc trim gadiem – māsa Ludmila. Līdz četriem gadiem nodzīvoju tur. Sibīrijas laiku atceros vāji, jo 1960. gadā atgriezīties Latvijā, un tās bija lielas pārmaiņas. Es latviski nepratu, bet, tīkieties ar latviešu bērniem, valodu ātri iemācījies.

Atgriezīties Basos. Mums atļāva dzīvot vienā spārnā konfiscētajā mājā. Kad tēvs sāka strādāt Kuldīgas MRS (mežrūpniecības saimniecība – red.), pārcēlāmies uz nelielu dzīvokli Kuldīgā. Aizputes ielā. Vēlāk tēvam kā labam darbarūķim piešķīra dzīvokli Mežvaldē. Arī mamma bija strādniece tajā pašā uzņēmumā. Viņa iemācījās latviski, bet runāšana bija tāda savdabīga. Mammai jau zem zemes, bet mēs atceramies viņas izteicienus, kuros latviešu vārdi mikšējās ar krievu, piemē-

„Man patīk atklāti, godīgi un vienkārši cilvēki, tādi, kam ir laba humora izjūta. Arī pats nopietnās situācijās spēju ieraudzīt joka elementu.”

„Svarīgi ir būt sirdsgudram. Tad tam, cik skolu esi beidzis, dižas nozīmes nebūs,” uzskata Viktors Gotfridsons.

ram, *sēdies* viņa sacīja *sedj*. Es pēc vidusskolas iestājos Rīgas Politehniskajā institūtā, tagadējā Tehniskajā universitātē.

Kādēļ izvēlējaties to?

Tajā laikā populāri bija mācīties ceļubūvi, un arī es gribēju. Bet bija liels konkurss – neizturēju. Tā kā Inženierekonomikas fakultātē bija brīva vieta, iestājos tur un izvēlējos novirzienu autotransportā. Diplomdarbā izstrādāju autobusu maršrutu optimizācijas plānu autotransporta uzņēmumam Kuldīgas ATU-7. Bet tajā laikā nevienu neieinteresēja tas, kā maršrutus mainīt, lai tie būtu ekonomiski, līdz ar to manu diplomdarbu *pakarināja uz naglīnas*.

Kur sākat darba gaitas?

Mani norīkoja uz ATU-7. Uzņēmums bija labs, bet biju jau nodibinājis ģimeni ar sievu Anitu, un dzīvokli man nepiedāvāja, tādēļ diezgan viegli varēja aizvilināt uz komjaunatnes komiteju. Var teikt, ka mani nopirka, jo piedāvāja dzīvokli. Tajā laikā dzīvoklis jaunucēltā mājā likās *kosmoss!* Kompartes ielā. Vēlāk tēvam kā labam darbarūķim piešķīra dzīvokli Mežvaldē. Arī mamma bija strādniece tajā pašā uzņēmumā. Viņa iemācījās latviski, bet runāšana bija tāda savdabīga. Mammai jau zem zemes, bet mēs atceramies viņas izteicienus, kuros latviešu vārdi mikšējās ar krievu, piemē-

Kādi bija darba uzdevumi?

Principā darbs ar jaunatni daudz

neatšķiras no mūsdienām, tikai tagad jāaudzina Latvijas patrioti, bet tajā laikā – jaunie komunisma cēlāji. Protams, ideoloģiskā bāze bija pavisam cita, un mūsu smadzenes nemas. Man tas nepatika, bet bija tika skalotas ar padomju propagandu. Tajā laikā tā bija, un daudzi tam gājuši cauri. Es ar šo posmu savā dzīvē nelepojos. Nostrādāju nepilnus sešus gadus un aizgāju uz Kuldīgas rajona patērētāju biedrību par priekšsēdētāja vietnieku kadru darbā. Uzņēmumā bija vairākas tirdzniecības apvienības, un vēlāk mani pārcēla par direktoru rūpniecības preču tirdzniecības apvienībā.

„Nozīmīgākais un pārmaiņam bagātākais bija Atmosdas laiks. Tas lika pārvērtēt dzīves jēgu, vērtības.”

Tas droši vien bija interesants laiks.

Jā, bija, bet arī ļoti grūts un nervus prasošs, jo tas bija preču deficīta un rindu laiks. Nekad nebija labi. Visus tirdzniecībā strādājošos uzskatīja par blēžiem. To labo preču, kas tika atvestas, bija maz – visiem nepietika. Kaut kā jāsadala.

Daļu sadalīja caur *blatim* (pazīšanas – red.), daļa jāizcīnā, stāvēt garās rindās. Ja gribi tajā sistēmā strādāt, jāievēro nerakstītas normas. Man tas nepatika, bet bija tradīcija, ka ievestie precī vispirms gāja skatīties priekšniecība.

Vēlāk ar kolēģi nodibinājām paši savu uzņēmumu. Mums bija divi rūpniecības preču veikali: vispirms Liepājas ielā 14, vēlāk nopirkām māju Pilsētas laukuma malā, kur tagad veikals *Drogas*. Uztaisījām plašas, skaistas, ar modernām iekārtām un spoguļiem piepildītas telpas, bet Kuldīgā tādi standarti nebija ierasti. Cilvēki iepirkās nelabprāt, nonācām naudas grūtībās, un šis bizness beidzās.

Nāca piedāvājums strādāt Talsu MRS Stendē. Kā Remarka romānā bijām trīs draugi, kuri šo uzņēmumu vadīja. Es biju finanšu direktors.

Kad Edgars Zalāns tika ievēlēts par Kuldīgas domes priekšsēdētāju, mani pieaicināja komandā par izpilddirektoru. Pieredzes pašvaldības darbā nebija, tādēļ šaubījos, tomēr izaicinājumu pieņēmu. Tajā laikā īsti pat nezināju, kas ir sabiedriskais jeb pašvaldības iepirkums, tādēļ daudz bija jāiemācās.

Kas 20 gadus pašvaldības darbā mainījies?

Pašvaldības ir ieguvušas reālu varu, valsts pārvaldes sistēmā izcīnījušas būtisku vietu. Tagad tām ir

PIECOS VĀDOS

Ja jums būtu jāpabeidz teikums „Viktors Gotfridsons ir...”, ko jūs teiktu?

■ **Liene Gotfridsona, meita:** „Supertētis un superopis! No malas var šķist drūms un dusmīgs, bet patiesībā ir ļoti labs un sirsnīgs. Tikai tas viss ir aiz tādas kā garoziņas paslēpts, tādēļ uzreiz nav ieraugāms.”

■ **Ivars Egļītis, kaimiņš, draugs, bijušais kolēģis kā domes deputāts:** „Godavīrs. Principāls. Nekad lieki nerunās, lai parādītu sevi, bet vienmēr iejauksies, lai uzlabotu situāciju, novērstu nepilnības. Labs vadītājs. Uzticams cilvēks. Es viņu uzaiicināju strādāt un uzskatu, ka viņa pienesums pilsētas attīstībai ir liels.”

■ **Juris Bukšs, studiju biedrs:** „Labākais draugs. 1975. gadā sākām studēt, piecus gadus dzīvojam kopmītnēs, un kopš tā laika esam draugi. Viktors ir sportisks, izpalīdzīgs, uz viņu var palauties. Cilvēks, kurš visu sasniedz ar darbu.”

Pirmos četrus gadus Viktors (no kreisās) pavadījis Sibīrijā, un, lai arī atmiņu esot maz, foto redzams, ka kopā ar kaimiņu bērniem izbaudīti ziemas prieki.

Viktors riteņbraucēju treniņometnē Maljorkā.

2016. gadā ar dēlu Uldi un sievu Anitu Ņujorkā skatās basketbola maču, kurā piedalās Kristaps Porziņģis.

2016. gadā 60. jubilejā kopā ar sievu Anitu.

Viktoram ar sievu Anitu patīk ceļot. 2019. gada vasarā viņi bijuši Izraēlā, tostarp Jeruzalemē.

Viktors ar domes komandu labdarības skrējienā Kuldīgas pusmaratonā.

dzīvokli, siltumu, ūdeni jāmaksā tik dārgi? Pirms tam visi kaut ko maksāja simboliski, bet jaunajā valstī nosacījumi mainījušies. Reāli jāpāriet uz tirgus ekonomiku un jāmaksā tik, cik viss maksā. Daudziem nebija viegli izbeidza tikai tādēļ, ka nerēķinājās ar pašvaldībām.

Kas šajā darbā jums patika?
Par daudz ko ir gandarījums. Citādi jau nemaz nevarētu to darīt. Man patīk redzēt taustāmu rezultātu. Visreālākais pierādījums ir Kuldīgas un visa novada attīstība, un esmu lepns, ka varēju šajā procesā piedalīties. Bet bez gandarījuma, protams, ir arī rūgtā garoziņa. Pašvaldības darbā pilnīgi visu cilvēku vēlmēm atbilstošus, pozitīvus lēmumus nevar pieņemt. Visiem nekad nebūsi labs. Tāds ir tas darbs, un tas saistīts ar cilvēkiem.

Ir tieciens, ka cilvēks nekad nemainās. Tā gluži nav – mainās, tikai ļoti lēni. Ir nācijas risināt daudzus jautājumus, kas nebija pieņemami lielākajai iedzīvotāju daļai. Uz vecās bāzes jaunajā valstī gan darbos, gan domāšanā bija jāievieš jauni nosacījumi. Atceros, ka iedzīvotāju sanāksmēs skaidroju, kā veidojas apkures tarifs. Bet cilvēki nesaprata, ka visi pakalpojumi maksā tik, cik tie maksā. Kāpēc pēkšņi par

Man radies priekšstats, ka esat ļoti mierīgs, nosvērts. Kā jūs raksturotu sevi?

Daudzi tā domā. Ārēji varbūt tā izskatās, bet esmu diezgan introverts, uz iekšu vērstu un visu paturu sevī. Istenībā savu sāpi vajadzētu izkliegt, tad būtu

vienglāk, bet es tā nevaru. Esmu diezgan liels individuālists attieksmē pret sevi, bet ne pret citiem, jo man patīk strādāt kolektīvā. Daudzi mani uzskata par negro veci, tāpēc bieži aicināja uz sanāksmēm, kur vajadzēja rādīt dusmīgu ģimi, risinot nepatīkamus jautājumus. Bet es neesmu nīgrs – vienkārši lēni *uzsilstu*. Man patīk atrasties pazīstamu cilvēku kompānijā, bet ar svešiem sakarus dibinu lēni. Bet ceru, ka tie, kuri mani iepazīst tuvāk, par to nīgrumu pārdomā un saprot, ka tāds neesmu.

Ko jums patīk darīt ārpus darba?
Pārsvārā vaļasprieki saistīti ar sportu. Esmu spēlējis futbolu, hokeju, nopietni braucis ar riteni. Kādu brīdi aizrāvos ar kalnu slēpošanu. Esmu skrējis un arī tagad to daru. Kopš Putnudzāz ierīkots tenisa laukums, mana lielākā aizraušana ir teniss. Reizi gadā satiekamies ar studiju laiku draugiem. Visforšākie ceļojumi bijuši kopā ar viņiem.

Kas jums ir ģimene?

Ģimene ir vissvarīgākā. Sieviņa Anita ir angļu valodas skolotāja. Meita Liene dzīvo Rīgā, ir dizaine-

re, strādā lielā būvniecības kompānijā un jaunbūvētās mājās iekārto domo dzīvokļus (paraugus – red.). Viņai ir meitiņa un man forša kundze Henriete. Dēls Uldis dzīvo Amerikā. Studēja tur augstskolā, ieguva maģistra grādu, un bija doma atgriezties. Bet notika citādāk: iemīlējās, izveidoja ģimeni, audzina dēlu Oliveru. Strādā lielā vairumtirdzniecības kompānijā par finansistu.

Ko citos vērtējat visaugstāk?

Man patīk atklāti, godīgi un vienkārši cilvēki. Ar patiesiem viegli komunicēt. Man ļoti patīk cilvēki ar labu humora izjūtu. Pie tādiem pieskaitu arī sevi, jo arī nopietnās situācijās spēju ieraudzīt joku elementu. Svarīgi ir mācēt pasmieties arī par sevi.

Kādi ēdieni un dzērieni jums garšo?

Tā man ir diezgan tuva tēma, jo mājās esmu uzieņpējis (uzņēmis – red.) ēdiena gatavošanu. Man ļoti patīk garšo zupas un salāti. Tos vislabāk patīk taisu, un šķiet, ka tīri labi izdodas. No dzērieniem ļoti garšaušāns ir teniss. Reizi gadā satiekamies ar studiju laiku draugiem. Visforšākie ceļojumi bijuši kopā ar viņiem.

zina, ko un kāpēc dara, mēdz būt arī skarbi. Tas jāprot, bet es tāds domo dzīvokļus (paraugus – red.). Viņai ir meitiņa un man forša kundze Henriete. Dēls Uldis dzīvo Amerikā. Studēja tur augstskolā, ieguva maģistra grādu, un bija doma atgriezties. Bet notika citādāk: iemīlējās, izveidoja ģimeni, audzina dēlu Oliveru. Strādā lielā vairumtirdzniecības kompānijā par finansistu.

Kas ir pats ekstrēmākais, pārsteidzošākais, kas ar jums noticis?

Sīki ekstrēmi notikumi gadās vienmēr, bet nozīmīgākais un pārmaiņam bagātākais bija Atmosdas laiks. Tas lika pārvērtēt dzīves jēgu, vērtības. Mēs, visa tālaika paaudze, bijām audzināti tam, lai celtu gaišo komunisma nākotni. Atmosdas laikā pamazām sapratu, ka tā dzīvot vairs nedrīkst, ka tas bija noziedzīgi un neļūdzīgi, ka jādara viss, lai tiktu no šī murga vaļā. Man bija labs skolotājs šajā jautājumā – Uldis Vanags, viens no Tautas frontes dibinātājiem Kuldīgā. Viņš bija tuvs ģimenes draugs, arī vedējies kāzās, skoloja mani, lai es uzskatu mainu. Esam pat sakāvušies, kad centos toreizējos uzskatos aizstāvēt. Viņš prātāk taisu, un šķiet, ka tīri labi izdodas. No dzērieniem ļoti garšaušāns ir teniss. Reizi gadā satiekamies ar studiju laiku draugiem. Visforšākie ceļojumi bijuši kopā ar viņiem.

Vai jums ir dzīves moto?

Moto nav, bet esmu vadījis pēc principa: „Nelec augstāk par savu pakalu!” Nekad neesmu uzprasījis uz kādu amatu un lielākoties esmu bijis otrā, nevis pirmā personā. Man nav bijis ambīciju kļūt par pirmo. Vai tas ir labi vai slikti, nezina. Tāds es esmu. Man palai-mēnija, kas pirmā persona jeb mans priekšnieks vienmēr bijis spēciģs cilvēks! Pateicoties viņam, saprata, ka daudz no tā, kas darīts līdz tam, ir izniekots laiks. Skolodams mani, Uldis deva lasīt Solženicina *Gulaga arhipelāgu*, pārrakstītu burtmācīnās. (Tagad U.Vanags dzīvo Vācijā, tuvāk meitām.) Izstājos no Komunistiskās parti-

jas, iesaistījies Latvijas Tautas frontes darbībā. Tā kā mana iepriekšējā darbošanās nebija tāda, ar kuru lepoties, un daudzi man neticēja, tribinē nerāvos. Barikāžu laikā nakstī vajadzēja dežurēt Tautas frontes centrā vecejā rātsnamā. Sajūta bija diezgan ekstrēma: mājās palika sieva un mazi bērni, neviens toreiz nezina, kā tas beigsies, jo krievu armija bija tepat Skrundā. Manās izjūtās tā darbošanās bija kā grēku izpirkšana. Nebija viegli. Domāju, ka daudziem tas laiks bija krass pagrieziena punkts. Tagad esmu pateicīgs, ka tāds laiks bija. Dzīve iekārtojusies citās sliedēs, un re-dzu savai darbībai jēgu.

Vai jums ir dzīves moto?
Moto nav, bet esmu vadījis pēc principa: „Nelec augstāk par savu pakalu!” Nekad neesmu uzprasījis uz kādu amatu un lielākoties esmu bijis otrā, nevis pirmā personā. Man nav bijis ambīciju kļūt par pirmo. Vai tas ir labi vai slikti, nezina. Tāds es esmu. Man palai-mēnija, kas pirmā persona jeb mans priekšnieks vienmēr bijis spēciģs cilvēks! Pateicoties viņam, saprata, ka daudz no tā, kas darīts līdz tam, ir izniekots laiks. Skolodams mani, Uldis deva lasīt Solženicina *Gulaga arhipelāgu*, pārrakstītu burtmācīnās. (Tagad U.Vanags dzīvo Vācijā, tuvāk meitām.) Izstājos no Komunistiskās parti-

Jolanta Hercenberga Viktora Gotfridsona arhīva un Ineses Slūkas foto

SARUNA AR JUBILĀRI

Lielākā vērtība – laiks kopā ar tuvajiem

Eva Turlute dzimšanas dienā priecājas, ja tuvi cilvēki viņa atceras, padomā par dāvanu vai novēlē mīļus vārdus.

Vārmeniece Eva Turlute 13. decembrī nelielā ģimenes un draugu lokā nosvinēja 25. jubileju. Pēdējos gadus viņa Rīgā strādā par mūzikas skolotāju un ir mazo koru un ansambļu vadītāja Friča Brīvzemnieka pamatskolā. Viņa ir arī kormeistare Rīgas jauktajā korī *Mezglī* un neklātienē maģistrantūrā studē mūzikas terapiju.

25 GADI KĀ ATSKAITES PUNKTS

Eva dzimšanas dienas svin vienmēr – citreiz plašāk, citreiz ne tik ļoti: „Parasti uzaicinu ciemos tuvus cilvēkus. Tad spēlējam galda spēles un vienkārši sarunājamies, izbaudot viens otra klātbūtni.” Šoreiz šī diena neesot īsti gaidīta: „Man vienmēr licies, ka apaļie 25 gadi ir tāds kā atskaites punkts, taču, jo tuvāk tā diena nāca, jo mierīgāk kļuva. Saprātu, ka nav taču nekādas atšķirības – nekas pēc tam nemainīsies. Tomēr izjūtas ir nedaudz nopietnākas.

Pacilājošas sajūtas ir ne tikai tāpēc, ka dzimšanas diena, bet arī tāpēc, ka tas ir iemesls satikties ar mīļiem cilvēkiem, jo ikdienas skrējienā bieži tas neiznāk. Tā ir tā lielākā vērtība – kopā pavadītais laiks. Pēdējos gados dzīvojot Covid-19 pandēmijā, svētku izjūta nav mainījusies, taču ir mainījies laiks, ko pavadām ar sev tuvajiem. Tagad vairāk novērtēju to, ka varam satikties. Pagājušogad, kad pulcēties nedrīkstēja, dzimšanas dienu nosvinēt nevarēja. Kad ierobežojumi tikties jāva, satikšanās gan ar ģimeni, gan draugiem bija vēl īpašākas.”

SVĒTKUS RADA PATI

Eva priecājas par jaukiem vārdiem, novēlējumiem: „Šķiet ļoti īpaši, ja cilvēki vispār atceras, velta laiku, domājot, ko uzdāvināt, vai uzrakstot apsveikumu. Es bieži vien neko negaidu – svētku izjūtu radu pati.” Par tradicionālu ēdienu Eva sauc rasolu un siera kūku: „Tos esmu taisījusi pati, taču citreiz kopā ar ģimeni.” Par dzimšanas dienu Eva vienmēr padomā iepriekš, jo grib to pavadīt interesanti: „Pēdējā visspilgtākā ir astoņpadsmitā. Svinēju draugu lokā viesu mājā. Vēl esam braukuši slidot.”

PIRMO GADU NOPIETNI MĒRĶI

„Parasti mērķus esmu izvirzījusi Jaunajā gadā, ne dzimšanas dienā, taču šogad gribas līdz vasarai iegūt maģistra grādu veselības aprūpē kā mūzikas terapeitei. Plānoju arī ierakstīt savas dziesmas un varbūt tās publicēt. Vēl gribētu kur aizceļot. Mani iedvesmo daba, ļoti patīk doties pastaigās. Dabā spēju gan atpūsties, gan smelties enerģiju. Vēl mani iedvesmo skolēni, jaunie dziedātāji, no kuriem varu iegūt jaunas idejas un enerģiju. Noteikti iedvesmo kolēģi, ģimene, draugi. Vaļaspriekiem gan laika maz, jo to aizņem

maģistra darbs un manu dziesmu ierakstīšana. Taču pārgājieniem dabā, izbraucieniem uz ārzemēm laiks atrodas.”

TUVI UN TĀLĀKI SAPŅI

„Tā kā laiks diezgan saspringts, vairāk domāju par tuvākiem sapņiem. Viens no tiem ir turpināt sevi pilnveidot gan kā personību, gan kā profesionāli. Tālākā nākotnē gribētu izveidot ģimeni – tā man ir tāda prioritāte. Vēl gribētu vairāk ceļot. Sapņu ceļojums būtu uz Islandi. Agrāk iznāca uz dažādām valstīm braukt ar Kuldīgas mūzikas skolas kori *Cantus* – tas mani aizrāva un iedvesmoja.”

JĀNOVĒRTĒ TAS, KAS IR

„Godīgums, patiesums un vienkāršība ir manas pamatvērtības, kuras novērtēju arī citos. Mūsdienās šādas īpašības var redzēt diezgan reti. Savukārt vērtīgākā atziņa ir prast novērtēt to, kas man jau ir. Īpaši cilvēkus sev blakus. Mēģināt sev nemelot. Sagaidot savu 25. jubileju, patiesi novērtēju tos, kuri ar mani palikuši un kurus varu saukt par draugiem.”

Amanda Gustovska
Evas Turlutes arhīva foto

MANAS ATZIŅAS

Decembrī šajā rubrikā arī *Kurzemnieka* darbinieki, pabeidzot iesāktos teikumus, atklāj savus uzskatus par dažādām dzīves vērtībām.

Bezatzīņu secinājumi

Alberts Dinters, žurnālists

izrauties no komforta zonas.

● **Mana lielākā vēlēšanās ir...** Vecmāmiņa iemācīja, ka lielāko vēlēšanos drīkst atklāt tikai Ziemassvētku vecītim. Kad satikšu īsto, viņam atklāšu.

● **Man darbā vissvarīgākā** ir objektivitāte: cenšanos izprast gan vienu, gan otru iesaistīto pusi. Jā, mani var gānīt no visām pusēm, bet man svarīga sirdsapziņa. Kā tur bija tas teiciens? Visskaļāk kliez tas, kurš vainīgs?

● **Ja būtu jāmaina nodarbošanās,** es atkal kļūtu par žurnālistu. Labi – joks, tomēr citā amatā nevaru sevi iedomāties. Ja nu vienīgi kā didžeju.

● **Mans dzīves moto:** „Dzīvo bez moto!”

● **Vērtīgākā mācība** ir nekad nepadoties, jo, ja cilvēks iemet plinti krūmos un laižas pa burbuli, tad pēcāk izķepuroties virs ūdens un atrast aizmesto plinti būs nenormāli grūti.

● **Es dzīvē nekad nesaku nekad.** Jo nekad nevajag teikt *nekad*. Saki – *varbūt*.

● **No saviem vecākiem...** Te es gribētu rakstīt: *no vecvecākiem*. Es no vecvecākiem, no vecmāmiņas esmu iemācījies to niecīgo pacietības daļu, aso mēli un citas gudrības.

● **Mani visvairāk iedvesmo** Kventins Tarantino, Luijs Ārmstrongs, Frenks Sinatra, Dženisa Džoplina, *The Tiger Lillies*, Toms Veitss. Turpināt?

● **Latvijā mani visvairāk iepriecina...** Iepriecina... Laikam jau daba, jo tā ir nemainīga vērtība. Četri gadalaiki, tādas dabas vērtības, kādas daudzviet citur cilvēks nav pat redzējis. Jā, tā ir patiesā iepriecināšana lieta.

● **Latvijā mani visvairāk apbēdina** sabiedrība. Noteikti, jo pēdējā laikā kā īleni no maisa spraucas ārā dažādi izteikumi, secinājumi, apgalvojumi, kas nodod cilvēka patieso dabu un uzskatus, kurus citkārt pat nenojaustu.

● **Kuldīgā visvairāk iepriecina** nesteidzīgais dzīves ritms. Patiesi mierīgs. Bet tas absolūti neies kopā ar manu nākamo atziņu.

● **Kuldīgā visvairāk apbēdina** daudzus iesīkstējušais dzīvesveids. Tāds rāms, nesteidzīgs, bet no sērijas *Man neko jaunu nevajag*. Diemžēl tas jūtams. Ir jūtamas bailes no jaunā, nezināma un nevēlēšanās

STĀRKA VĒSTIS

Teju divdesmit

Kuldīgas slimnīcas dzemdību nodaļā no 8. līdz 15. decembrim piedzimuši 17 bērniņi: deviņas meitenes un astoņi zēni. Vecāki izvēlējušies vārdus Karolīna, Emma, Līna, Amēlija, Terēze, Kate, Laura, Jete, Nora, Fēbe, Kārlis, Edvards, Keivins, Marsels, Niklāvs, Filips, Matīss, Dominiks.

KULDĪGAS NOVADĀ NOVEMBRĪ MŪŽIBĀ AIZGĀJUŠĪ

Irēna Anna Bube (1939)	Olga Emīlija Krasnopa (1940)	Ārija Meldere (1934)
Irma Grīnvalde (1930)	Lilianna Antoniške (1953)	Ingrīda Krieviņa (1957)
Ilmārs Karlovičs (1956)	Albīna Gabranova (1953)	Valdis Orehovs (1951)
Farida Līdaka (1941)	Irma Zolmane (1941)	Lūcija Paceiko (1934)
Mirdza Goba (1936)	Dzidra Eglīte (1940)	Mareks Strauts (1974)
Lidija Lebedeva (1940)	Edvīns Rēfelds (1961)	Ilgonis Lauva (1932)
Andrejs Veldre (1963)	Aija Marija Cinka (1940)	Alma Priedola (1924)
Jānis Matīss (1965)	Ēriks Naumanis (1957)	Milda Roze (1929)
Genadijs Zagorskis (1960)	Valerijs Vasiljevs (1943)	Viktors Filjipovs (1948)
Sergejs Babenko (1971)	Bernards Meikšāns (1948)	Emīlija Gertke (1938)
Ilgvars Kesenfelds (1941)	Jānis Egle (1956)	Vitauts Mateika (1957)
Ausma Marija Logina (1929)	Emma Stateviča (1935)	Zigrīda Kesenfelde (1940)
Ārija Gaile (1946)	Jeļena Šēniņa (1960)	Melānija Kokoreviča (1937)
Ojārs Krūmiņš (1963)	Artis Egle (1968)	Aldis Krēts (1955)
Juris Padrevics (1965)	Zinta Līlija Lezdkalne (1941)	Judīte Šternberga (1968)
Sandra Dazarte (1963)	Žanis Lakševics (1933)	(Sagatavots pēc dzimtsarakstu nodaļas informācijas.)
Austra Marija Jēkabsons (1929)	Biruta Vaivode (1936)	

RECEPTĒ

PELĒKIE ZIRŅI AR RĪSIEM UN LAZDU RIEKSTIEM

Vajadzēs: 100 g vārītu pelēko zirņu, 100 g sausu rīsu, 200 g sēņu, sīpolu, ķiploka daiviņu, timiānu, jūras sāli, piparus, laimu, olīveļļu, 30 g Parmezāna siera, 30 g loku, 2 ēd.k. lazdu riekstu.

Kā pagatavot. Sālsūdenī izvāra rīsus. Sēnes sagriež nelielos gabaliņos, bet sīpolus un ķiplokus – plānās šķēlēs. Uzkaršē pannu, uzlej olīveļļu un apcep sīpolus un ķiplokus. Pieliek sēnes un cep, līdz tās ir zeltaini brūnas. Tad pievieno sāli, piparus un timiānu. Iejauc sagatavotos rīsus un zirņus, kā arī olīveļļu un laima sulu. Pasniedz ar rīvētu Parmezāna sieru, sakapātiem lociņiem un sasmalcinātiem lazdu riekstiem.

Katrīna Spulniece-Aišpure,
uztura speciāliste

(Turpinājums. Sākums 6. lpp.)

Māras Rozentāles teksts un foto

Kā suiti pie gruzīniem ciemojās

Batumi restorānā *Khinkali* ar gruzīnu draugiem, kuri māca pareizi ēst hinkaļus (ko gan citu var ēst restorānā ar šādu nosaukumu) un dziedāt savas dziesmas. Atbildam ar suitu un latviešu repertuāru.

Festivāla dalībnieki pie Bagrati katedrāles. No kalna, uz kura dievnams būvēts, paoveras elpu aizraujošs skats uz Kutaisi un kalniem tālumā.

Kaltējas hurma. Ļoti garšīga! Ražas laikā lauku apvidos lielākā daļa ēku izdekorēta ar oranžām virtenēm, kas tiek kaltētas ziemai.

Magnētisko melno smilšu pludmale netālu no Batumi. Izmēģinām, ka smiltis tiešām pielip pie telefona vāciņa magnēta. Kājas pēc mērcēšanas Melnās jūras siltajā ūdenī gan kļūst tikai slapjas, ne melnas.

Gruzīnu dejas festivāla noslēgumā. Īstā ballīte sākas pēc oficiālās daļas – dziedātāji izpaužas atsevišķi un kopā, rāda deju prasmi un klātesošos iesaista apļa dejā.

Vīna pagrabā *Marani* netālu no Kutaisi. Tiekam iepazīstināti ar gruzīnu vīna darināšanu lielajās māla krūkās kvevri (tradīcija iekļauta UNESCO nemateriālā kultūras mantojuma sarakstā). Vairākus veidus arī nogaršojam.

Pirmais Adžaruli hačapuri: slavenie gruzīnu pildītie pīrāgi katram apgabalam ir atšķirīgi. Degustējam garšīgo Adžarijas versiju ar sieru un olu virspusē.

Kutaisi viesu namā. Saimniece abus rītus pārsteidz ar bagātīgām brokastīm īsti gruzīniskā stilā: salāti ar pazīstamām un nepazīstamām sastāvdaļām, silta maize, augļi, dārzeņi un, protams, slavenie sieri sulguni. Neviena maltīte neiztiek bez pildītās maizes hačapuri: klasiskas, ar sieru, pildītas ar pupiņām lobiani.

HINKAĻI NAV PELMEŅI

Vakariņās dodamies kopā ar gruzīnu paziņām. Tamazs Gabisonia, Tbilisi universitātes profesors, un Tea Kasaburi, Tbilisi Valsts folkloras centra speciāliste, māca mums gan gruzīnu tautasdziesmas, gan to, kā pareizi ēst hinkaļus (turot aiz *kātiņa*, vispirms jāizsūc garšīgais buljons, tad jāapēd viss pārējais, *kātiņu* atstājot. Atlikumus priecīgi novērtē garām ejošais suns). Vispārēju jautrību izraisa mana vēlme piedzert kefiru. Kad taisnojos, ka mājās pelmeņi vislabāk garšo ar kefiru, dabūju pretī skarbu frāzi: „Hinkaļi nav pelmeņi!” Protams, jādzer vīns, Juris degustē vietējo alu un atzīst par labu esam.

Festivāla pēdējā dienā – Zanes prezentācija konferencē, un pāris stundu pauzē līdz vakaram paspējam aizskriet līdz Batumi botāniskajam dārzam. Sports pamatīgs, jo vieta kalnaina, taču pasākumi skaisti. Saprotam, ka šī nav vieta, uz kuru atskriet, jo te jāpavada visa diena.

Noslēguma koncertā uzstājas visi festivāla dalībnieki, un Zane klātesošos pārsteidz ar gaviļ-

šanas dziesmu, pēc kuras iegūst sev nelielu fanu pulciņu. Taču īstā sadziedāšanās sākas pēc oficiālā koncerta – tā pie viņiem esot pieņemts. Tad gruzīnu dziedātāji izpaužas atsevišķi un kopā, izrādās dejošanā un iesaista arī citus klātesošos. Lietuvieši uzspēlē arī *Pankūku danci*, un to priecīgi lec visi.

LEGENDAS, SIMBOLI, ARHITEKTŪRA

Vakarā vēl staigājam pa promenādi un aplūkojam slavenās statujas Ali un Nino – sena leģenda vēsta par jaunu musulmani, kurš iemīlējies bagātā kristiešu meitenē. Metāla statujas, gaismas pilnas, lēni kustas pa apli, pamazām tuvojas viena otrai, savienojas un atkal atdalās – simboliski un smeldzīgi skaisti. Iespaidīgas arī netālās muzikālās strūklakas. Esam jau apguvuši vietējo metodi ielu šķērsošanā – gājēju pārejas zīmēm šeit šoferiem ir ieteikuma raksturs, svarīgākais ir ar vadītāju uzturēt ciešu acu kontaktu un apņēmīgi doties pāri ielai. Santa izmēģina šo metodi arī tur, kur gājēju pārejas nav, un veic bī-

tamu manevru *BMW* priekšā. No šī gadījuma populārs kļūst jociņš par viņas zelta apdrošināšanas polisi...

No Batumi uz Tbilisi, no kurienes mums lidojums mājup nākamajā naktī, dodamies ar samērā nesen ekspluatācijā nodotu vilcienu. Skaitoties ātrvilciens – brauciens vienalga piecu stundu ilgs, taču lielākoties ainavas aizloga ir skaistas un interesantas. Tbilisi sagaida jau rudenīgāka un nedaudz vēsāka – kā mēs smejamies, tāds Latvijas augusts. Viesu nama īpašnieks, iepriekš nesaskaņojot, naktsmītnes pārcēlis uz citu vietu: atrašanās ziņā tā ir labāka, pašā vecpilsētas vidū blakus termālo ūdeņu pirtīm, taču piekļūšanas ziņā neērtāka – smagie koferi pa vecpilsētas bruģi jāvelk labu gabaliņu, jo *taksis* nevar piebraukt, pēc tam tie jānes uz otro stāvu. Neērtību dēļ tiekam pie maksas palīdzības.

Mana paziņa un *Erasmus+* projekta partnerorganizācijas, Gruzijas Mākslas un kultūras centra projektu vadītāja Tamāra Kiknadze ved mūs ekskursijā pa Tbilisi centru – priecājamies par

skaisto arhitektūru, kas islāma un kristietības ietekmē veidojusies īpaši savdabīga. Burvīgas kokas ēkas vecpilsētā Sololaki rajonā ar mežģīņotiem balkoniņiem, taču lielākā daļa ļoti bēdīgā stāvoklī. Noejam gar vietu, kas saucas Tavisupleba, jeb gar Brīvības laukumu ar zeltītu Gruzijas patrona Sv. Giorgi statuju centrā un pa galveno ielu Rustaveli. Pie parlamenta ierasts skats – protestētāju pūlis. Gruzijā tikko bijušas vēlēšanas, un tauta nav apmierināta ar rezultātiem. Man gan jau no iepriekšējiem ceļojumiem radies iespaids, ka gruzīniem protesta akcijas ir tāds kā nacionālais sports – kaut kur taču jāizliek karstasinīgais temperaments. Nu, lai viņiem izdodas! Lai cik skaista un interesanta būtu valsts, tomēr tā ir diezgan nabadzīga, un uzlabojamā tiešām daudz. Runājam par to, lai viņi, dzenoties pēc Rietumeiropas labklājības, nepazaudētu savu unikālo kultūru un cilvēku sirsniņu un atvērtību. Ne par velti gruzīniem ir teiciens, ka katrs viesis ir Dieva sūtīts un attiecīgi arī jāuzņem.

Pēdējās Gruzijas vakariņas ir

ar glanci – dodamies uz restorānu vecpilsētā, kur no ēdienkartes izvēlamies šīs vietas tradicionālo izlasi. Nes mums daudz un bagātīgi kārtu kārtām, nespējam visu noēst. Gruzīniem gan neskaitoties labi, ja viss atnestais tiek pievarēts, – tas liecinot par skopiem saimniekiem. Saldais ēdiens papildus augļiem ir vīru ansamblis, kas dzied pilsētas tradicionālās gruzīnu dziesmas. Mēs atbildam ar suitu un latviešu dziesmām un beigās vienojamies *Suljiko* dziedājumā. Vēl naksnīgs gājiens uz viesu namu, pa ceļam sagādājot pēdējos suvenīrus mājiniem: čurčelas, vīnu, čaču, garšvielas un Gūrijas tējas. Un pēc dažu stundu miega nepilnu nedēļu ilgušais piedzīvojums beidzas ar lidojumu mājup. Lailas nodevas lidostas drošības darbiniekiem – rokas bagāžā ievietotās manikīra šķērītes. Citādi bez starpgadījumiem.

„Nahvamdīs, Sakartvelo!” („Uz redzēšanas, Gruzija!”) Mēs noteikti atgriezīsimies vēl – pie jauniegūtajiem draugiem un pēc jauniem iespaidiem, Santa – arī pēc Kutaisi viesu namā atstātās kosmētikas somiņas.

NOVADI ZAĻO

Pēc administratīvi teritoriālās reformas daudzas pašvaldības Latvijā saskaras ar izaicinājumu, kā efektīvāk pārvaldīt centralizēto siltumapgādes sistēmu un optimizēt ražošanu, lai iedzīvotājiem visā novadā nodrošinātu līdzvērtīgu, kvalitatīvu, videi labvēlīgu un ilgtspējīgu pakalpojumu.

Jau aizmirsušās problēmas

Piemēram, Kuldīgas novadā pēc apvienošanās centralizēto siltumapgādi nodrošina divas pašvaldības kapitālsabiedrības: SIA "Kuldīgas siltumtīkli" un "Skrundas komunālā saimniecība", kā arī privāto uzņēmums SIA "Alsunga".

Reaģējot uz energoresursu sadārdzinājumu, pašvaldībām jādodomā par atjaunīgo resursu kā kurināmā izmantošanu gan no ekoloģiskā, gan ekonomiskā viedokļa, jo ir novadi, kur centralizētā siltumapgāde pat kļuvusi lētāka, turpretī citviet iedzīvotājiem jāmaksā pat divreiz dārgāk.

Kuldīdznieki, visticamāk, jau aizmirsuši laikus, kad daudzdzīvokļu namos bija jāsalst, nebija zināms sezonas sākums, jo pakalpojuma sniedzējs nespēja laikus par pieņemamu cenu no Krievijas iegādāties kurināmo mazutu. Kad beidzot namos ieplūda siltums, pilsētas gaisā parādījās sēra dioksīda piesārņojums no katlumājām. Bet tas nemaz tik sen nebija – pirms nepilniem 15 gadiem. Zaļais lēciens notika 2007. gadā, kad uzbūvēja jaunu šķeldas kurināmā katlumāju, kas aizstāja iepriekšējās septiņas mazās kurinātavas, kurās izmantoja gan naftas produktus, gan koksni (vēl dažas palika kā alternatīva).

Kopš tā laika tarifi mainījies vienreiz. Šobrīd tas ir 52,99 eiro/MWh – par gandrīz diviem eiro zemāks nekā Latvijā vidējais. Pagaidām neesot vajadzības paaugstināt.

Izvēlējas šķeldas kurināmo

Kā stāsta Kuldīgas novada domes priekšsēdētājs vietnieks Artis Roberts, kurš iepriekš bija "Kuldīgas siltumtīklu" vadītājs, toreiz bijušas vairākas ieceres, pat tik utopiskas kā gāzes vada atvilkšana no Skrundas. Par labāko risinājumu izvēlēta pāreja uz šķeldas kurināmo. Tobrīd Latvijā bija tikai daži šādas zaļās prakses piemēri. Turpmākajos gados šķeldas katlumājas radās cita pēc citas. Savukārt 2012. gadā Kuldīgā ekspluatācijā nodeva biomasas

koģenerācijas staciju. Tādējādi nodrošināta papildu siltumapgādes jauda un vienlaikus ražota elektroenerģija, ko pārdodot "Latvennergo" par dubulto tarifu, varēja atmaksāt aizdevumu stacijas būvniecībai, kā arī nosegt pieaugošās ražošanas izmaksas, lai nebūtu jāpaaugstina maksa par apkuri iedzīvotājiem. "Līgums par obligāto iepirkumu beigsies nākamgad, tad arī būs atmaksāts kredīts," A. Roberts stāsta. Pēc tam elektrību pārdos par biržas cenu, kas šobrīd ir augsta. Ražotājam tas ir izdevīgi, bet ne patērētājam. Pašvaldības pārstāvis lēš, ka augstā cena ilgstoši nepastāvēs. Bet, arī tai krītot, ražotājs būs ieguvējs, jo aizdevums vairs nebūs jāmaksā. Investīcijas vajadzēs iekārtu uzlabošanai, kas kalpojušas jau desmit gadu, bet joprojām darbojas labi.

Cena kāpj uzreiz, bet krīt daļēji

"Šobrīd galvenā uzmanība vērsta siltuma zudumu samazināšanai – līdz šim tas bija palicis otrajā plānā," teic A. Roberts. "Būvējot trases, optimistiski ielāņojām daudzus jaunus pieslēgumus, bet ekonomiskās situācijas dēļ cerētais nav īstenojies. Tagad inventarizējam un dažus posmus domājam slēgt vai pārbūvēt. Tāpat notiek regulāri lokāli tehniskie darbi, lai ietaupītu energoresursu patēriņu."

Lai gan Latvija ir pietiekami mežaina, arī šī atjaunīgā energoresursa cena mēdz būt svārstīga. Daļēji to ietekmē laika apstākļi. 2017. gadā, kad pārmērīgā nokrišņu daudzuma dēļ mežistrāde apstājās, nevarēja pietiekami saražot koksnes izejmateriālus un cēlās cena šķeldai. Svārstīgs ir arī globālais tirgus. Virzoties uz zaļo kursu un no fosilajiem energoresursiem pārejot uz atjaunīgajiem, šķeldas kļūst pieprasītāka un dārgāka. Siltās ziemās kāpums nav būtisks, taču bargajās cena uzreiz kāpj, bet pēc tam uz leju krīt tikai daļēji. Trešais iemesls ir citu izmaksu pieaugums: arī šķeldas ražošanu ietekmē degvielas cenas, darbaspēka atalgojums u.c.

Gāzes apkures ķīlnieki

Tāpat nav iespējams ieviest vienotu tarifu, norāda A. Roberts, jo atšķirīgas ir saimniecības un izmantotā kurināmā veidi. Kādreizējā Skrundas novadā kurina ar dabasgāzi. Pirms gandrīz 20 gadiem, kad tika īstenots gazifikācijas projekts, šis kurināmais bija samērā izdevīgs, ņemot vērā, ka Skrundai garām iet maģistrālais vads no Rīgas uz Liepāju. Vajadzēja uzbūvēt vai atjaunot katlumājas un pievadus.

Visi grib lētāku un labāku apkuri

"Lai investīcijas siltumapgādē atmaksātos, svarīgs ir patēriņš – mazam patērētāju skaitam tāpat ir lielas ražošanas izmaksas," atzīst Kuldīgas novada domes priekšsēdētājs vietnieks Artis Roberts.

UZZIŅAI

- Kopš 2021. gada sākuma siltumapgādes vidējais tarifs Latvijā palielinājies no 53,89 līdz 54,78 eiro/MWh. No 1. maija līdz 1. oktobrim (ieskaitot) tarifs pieauga 12% siltumapgādes komersantu sniegtajiem pakalpojumiem, 14% – samazinājies un 74% nav mainījies.
- Tarifu straujākais pieaugums vērojams pakalpojuma sniedzējiem, kuri kā kurināmo izmanto tikai dabasgāzi, savukārt tiem komersantiem, kuri siltumenerģijas ražošanas procesā izmanto šķeldu, kokskaidu granulas un tml., izmaksu pieaugums nav tik straujš.
- Izvērtēšanā Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijā ir 16 jauni tarifu projekti.

AVOTS: WWW.SPRK.GOV.LV

Tagad sistēma savu laiku nokalpojusi, gāzes cena strauji kāpusi. Novada dome apstiprinājusi jaunu tarifu apkures sezonai: Skrundā – 76,53 eiro/MWh (pieaugums par 26%, gandrīz augstākais Latvijā), Rudbāržu pagastā – 66,12 eiro/MWh (par 21%).

"Situācija ir ļoti bēdīga, īpaši iedzīvotājiem," atzīst A. Roberts. "Esam pārskatījuši, ko varam darīt, jo šobrīd uzbūvēt jaunu katlumāju un pāriet uz citu kurināmo nav iespējams. Varbūt kādu gāzes katlu varam aizstāt ar granulu kurtuvi, lai gan šis kurināmais arī vairs nav lēts. Lai ieguldījumi atmaksātos, svarīgs ir patēriņš. Mazam patērētāju skaitam tāpat ir lielas ražošanas izmaksas. Tāpēc komersantus mazpilsētas un pagasti neinteresē. Jau 2007. gadā, kad Kuldīgai meklējām sadarbības partnerus, komersanti rēķināja, ka apjoms par mazu. Ja mēs tagad ieviestu vienotu tarifu, tas būtu uz kuldīdznieku rēķina – viņiem tarifi ievērojami pieaugtu."

Koģenerācijas stacijās Latvijā kā galveno kurināmo izmanto dabasgāzi, taču notiek pakāpeniska pāreja uz atjaunīgo energoresursu izmantošanu. 2019. gadā vairāk nekā 77% no koģenerācijas stacijās saražotās elektroenerģijas un

gandrīz 60% no siltumenerģijas saražoja, izmantojot dabasgāzi. Desmit gados dabasgāzes patēriņa īpatsvars samazinājies no 95% līdz 64%, savukārt atjaunīgo energoresursu patēriņa īpatsvars būtiski pieaudzis, 2019. gadā sniedzot 36%.

Viens no ceļiem – meklēt partnerus

Viens no ilgtspējīgas un energoefektīvas siltumapgādes sistēmas risinājumiem ir sadarbība ar privātajiem pakalpojuma sniedzējiem.

"Partneris uzņemas atbildību par pašvaldības enerģijas ražošanu – veic investīcijas, rūpējas par sistēmas un iekārtu pareizu ekspluatāciju, uzturēšanu un infrastruktūras attīstību, nodrošina CO2 emisijas samazinājumu un atbild par vides aizsardzību," skaidro enerģētikas uzņēmuma SIA "Adven Latvia" valdes pārstāvis Māris Kānītis. "Sadarbības modeli var izvēlēties. Komersants var pārpirkt ražošanas iekārtas un investēt modernizācijā, bet pašvaldība turpina klientu apkalpošanu. Var izveidot kopuzņēmumu – akciju sabiedrību, noteiktu īpašumtiesību daļu sadalot starp pašvaldību un partneri, tādējādi abām pusēm

ieguldot kapitālu darbības uzturēšanā un attīstībā. Tāda prakse ir Valmierā. Īstenojot uzņēmuma nodalīšanu, partneris iegādājas visu vai daļu pašvaldības enerģijas ražošanas iekārtu un centralizētās siltumapgādes tīklus. Pašvaldības var brīvos līdzekļus izmantot citiem mērķiem. Latvijā šādu sadarbību nodrošinām Cēsis un Siguldā. Pieredze rāda, ka tieši šis modelis ļauj efektīvāk pārraudzīt kopējo sistēmu, pielāgojot to gala patērētāju vajadzībām."

Kuldīgas novadā ievērojamākās pārmaiņas siltumapgādes pakalpojuma sniegšanā bija jau pēc 2009. gada administratīvās reformas. Toreiz "Kuldīgas siltumtīkli" pakāpeniski pārņēma pagastus, kuros iepriekš centralizētās siltumapgādes sistēma bija sadrumstalota un arī tarifi atšķirīgi. Tagad pievienotajā Alsungas pagastā apkuri, kā arī ūdensapgādi un kanalizāciju turpmākos trīs gadus turpinās nodrošināt SIA "Alsunga", tikko nolemts domē. Šajā laikā būs kopīgi jāatrod risinājums un investīcijas kvalitatīvākam pakalpojumam. "Alsungā kurina ar malku, tarifs ir 62,69 eiro/MWh, infrastruktūra bez kapitālieguldījumiem diezgan nolaista," vērtē A. Roberts. Taču pašvaldībai īsti nav iemesla tagad iejaukties komersanta darbībā.

Materiāli tapuši ar Latvijas vides aizsardzības fonda atbalstu. Par publikāciju saturu atbild SIA "Kurzemes Vārds" un reģionālās izdevniecības.

NOVADI ZAĻO

HEINRIHAM ir, kur atgriezties

Pilsētas parku un zoodārzu populārs iemītnieks, kas piesaista visu paaudžu skatienus daudzviet pasaulē, ir melnais gulbis (*Cygnus atratus*). Latvijā viena no iecienītākajām pastaigu vietām, kur jau daudzus gadus redzams skaistais, bet samērā retais ūdensputns, ir Cēsu parks, kā arī Spārītes parks Gulbenē.

Dzimšanas dienas dāvana

Melnais gulbis Henrihs, kas siltajos gadalaikos pārsteidz Gulbenes iedzīvotājus un viesus, šobrīd pārziemo bijušās Bērzu sākumskolas telpās. Spārītes parkā tas atgriezīsies maijā.

Putns bijis liecinieks dažādām norisēm dabā, tai skaitā cilvēku vienaldzībai, pasivitātei, un tam pretim – garīgai atmodai, individu un vietējās pašvaldības rūpēm par vidi – apkārtni, kurā dzīvojam.

Plašie parki ir lielākā Gulbenes dabas bagātība, tāpēc novada pašvaldība ar īpašu rūpību šobrīd plāno un iegulda resursus to iedzīvināšanā un attīstībā.

Parku ierīkošana Gulbenē sākās jau 19. gadsimta vidū, kad barons Johans Gotlībs fon Volfs nopirka Vecgulbenes muižu. Viņa dēls Henrihs fon Volfs 19. gadsimta pēdējā ceturksnī sāka veidot parku, kurā tika ierīkoti mākslīgi dīķi ar salīņām, tiltiņi, skulptūras, eksotisku augu grupas, un par godu savai sievai – skaistajai itālietei Marijai (Marisai) – jaunais barons to nosauca par Marijas parku. Svētais ezers bija jaunā barona dāvana sievai dzimšanas dienā.

20. gadsimta 20. gadu agrārās reformas laikā Vecgulbenes Marijas parks 222 ha platībā kļuva par valsts īpašumu un aizsargājamu dabas krāšņumu. 1935. gadā Marijas parku sadalīja divās daļās, vienu piešķirot Zemkopības ministrijai, otru – Gulbenes pilsētai, tādējādi izveidojot Emzes parku (166,6 ha) un Spārītes parku (40,9 ha). Svētais ezers atrodas Spārītes parka teritorijā, Spārītes parkam ir piešķirts vietējas nozīmes dabas pieminekļa statuss. Pāreja starp abiem parkiem gan ir visai nosacīta, dabā parku robeža nav saskatāma, tie sakļaujas, viens parks nemanāmi pāriet otrā.

Līdz mūsdienām parkos ir

Melnais gulbis Spārītes parkā ir liecinieks dažādām norisēm Gulbenē, gan cilvēku vienaldzībai, gan patiesām rūpēm par vidi, kurā dzīvojam.

saglabājušās 79 koku un krūmu sugas, vairāki dīķi, tiltiņi, taču skulptūras – eņģeļi, putni, fon Volfu simbols vilki, lāči – gājušas bojā. Abu parku platība šodien ir 246 ha, muižas laikā tā sasniedza aptuveni 500 ha. Vietā, kur kādreiz pletās parks, tagad ir Nākotnes ielas dzīvojamo māju masīvs, pļava, BMX trase, veikals.

Izdevies piesaistīt papildu naudu

Lai atjaunotu parkos esošās dabas vērtības, Gulbenes novada pašvaldībai ir izdevies piesaistīt ārējo finansējumu, un 2020. gadā (intensīvāk – šogad) tika uzsākti apsaimniekošanas un kopšanas darbi Emzes parkā. Kopumā Latvijas Vides aiz-

sardzības fondā apstiprināti trīs Gulbenes novada pašvaldības iesniegtie projekti, kurus īstenojot notikuši darbi 58,9 ha platībā, ozolu alejas vainagu kopšana 100 kokiem, vērtīgo koku un krūmu stāva novērtēšana un kopšana, meža taku tīrīšana 1,675 ha platībā, ainavu veidošana un sanitārā ciršana 2,75 ha platībā, dendroloģiskā stādījuma atjaunošana un piesārņojuma mazināšana, kā arī taciņas ap Emzes dīķi atjaunošana un informācijas stendu, norāžu un solu izveide.

“Viens no projektiem ir pilnībā pabeigts, otrā projektā plānotie pamatdarbi ir veikti, vēl jāuzstāda informācijas stendi, norādes un parkā jāizvieto soliņi. Trešā projekta ietvaros daļa darbu ir iesākti, daļa palikusi uz nākamo gadu. Ir notikusi meža kopšana – ainavu veidošana un sanitārā ciršana, meža taku attīrīšana no aizauguma, palikusi dendroloģiskā stādījuma atjaunošana – stādu iegāde, stādīšana,” informē Gulbenes novada pašvaldības Attīstības un projektu nodaļas projektu vadītāja Baiba Kalmane.

Tā kā pašvaldībai nav bijusi kapacitāte parkus uzturēt vajadzīgajā līmenī, pateicoties iegūtajam finansējumam, izmantota iespēja piesaistīt nozares speciālistus, izstrādāt vadlīnijas un īstenot darbus, lai aizaugušo teritoriju pārvērstu pievilcīgā un cilvēkiem draudzīgā vidē. B. Kalmane neslēpj, ka tas ir tikai sākums parku atjaunošanā: “Tuvākajā laikā nāksim kopā un izstrādāsim attīstības vīziju un stratēģiju Emzes parka tālākai uzturēšanai. Spārītes parka apsaimniekošanu plānots veikt saskaņā ar aizsargājamā dendroloģiskā stādījuma “Emzes parks” rekonstrukcijas projektu, kurā parka attīstības vīzija jau ir.” Jāuzsver, ka visi projektos paveiktie darbi īstenoti ciešā sadarbībā ar Dabas aizsardzības pārvaldi.

Būs kā Tērvetē

Gulbenes novada pārstāve skaidro, ka pašvaldībai ir dabas aizsardzības plāns, kurā ierakstīts, ko var un ko nevar darīt Emzes parkā. 2014. gadā ir izstrādāts arī rekonstrukcijas projekts, abi dokumenti neierobežo tālāko darbību parka atdzimšanā. “Tajā saskatām lielu Gulbenes potenciālu Latvijas tūrisma vides objektu jomā. Līdz šim pat vietējie iedzīvotāji neapzinājās, ar ko Emzes parks ir tik unikāls. Kāds tajā redzēja aizaugušu mežu, tikai un vienīgi

biezokni, taču parka flora ir tik daudzveidīga, un uzrunājošs ir arī tās vēsturiskais stāsts. Projektā esam izstrādājuši maršrūtus pastaigām, katra taka būs ar savu stāstu, saistītu ar baronu Volfu dzimtu. To noteikti redzam kā pievilcīgu tūrisma objektu plašam interesentu lokam. Sabiedrībai ir jāļauj ienākt dabas objektā, kas ir pieejams tepat pilsētā. Parkā var relaksēties, atveldzēties no ikdienas, novērtēt tajā esošo biotopu daudzveidību,” norāda B. Kalmane.

Būtiski, ka šo objektu saistībā ar zaļā dzelzceļa infrastruktūras attīstības turpināšanu novada pašvaldība ir pieteikusi arī Vidzemes plānošanas reģiona projektiem. “Emzes parks atrodas līdzās zaļajam dzelzceļam – teritorijai, kur kādreiz bija dzelzceļa sliedes, bet 2009. gadā tās demontētas. Šobrīd tur izveidots grantēts lauku ceļš, kas nav atvērts satiksmei (vijas no leriķiem līdz Vīlakai), ir velomaršruts ar atpūtas vietām,” komentē B. Kalmane. Viņa uzskata, ka Emzes parka tālāka nākotne varētu būt līdzīga Tērvetes dabas parkam, saglabājot dabisko ainavu un ļaujot mežaparkā ienākt un uzkavēties cilvēkam.

Vaicāta par projekta gaitā īpaši saprasto, B. Kalmane atklāj: “Tas, kas mani pārsteidza, bija Līgo nakts vētra, kas parkā izpostīja lielu daļu teritorijas. Daba pati pateica priekšā, kas jādara. Rezultātā paveicām vairāk, nekā sākotnēji ielānājam. Vējgāzes postījumi tika likvidēti, mežs saņemts. Sapratām, ka, tiklīdz būs līdzīga stipruma vētra, koki lūzīs, ar to ir jārēķinās. Parks ir tik ļoti aizaudzis, koki ir veci un pārāguši, daudziem nav spēcīgas sakņu sistēmas, jo viss ir noēnots. Tā ir kopšanas būtība – ļaut parkā augt veselīgiem sugu pārstāvjiem, un izciršanas darbus, kas dažiem koku mīļiem var šķist nepieņemami, nepieciešamības gadījumos uztvert pozitīvi. Pateicoties projekts paveiktajam, ceru, ka cilvēki beidzot nebaidsies ienākt Emzes parkā, to izstaigāt un saņemt enerģiju un spēku savai tālākai ikdienai.”

Materiāli tapuši ar Latvijas vides aizsardzības fonda atbalstu. Par publikāciju saturu atbild SIA “Kurzemes Vārds” un reģionālās izdevniecības.

VIEGLATLĒTIKA

No Valmieras ar sudrabu

Kuldīgas novada sporta skolas audzēkne Janita Antipina izcīnījusi 2. vietu vieglatlētikas pārbaudes sacensībās jaunatklātajā Jāņa Dāliņa manēžā Valmierā.

Janita startēja U18 grupā 60 m barjerskrējienā un distanci pieveica 9,36 sekundēs. Paredzēts, ka jau rīt viņa Valmierā piedalīsies Ziemassvētku kausa izcīņā, startējot tāllēkšanā. Šis bija sezonas pirmās sacensības, un tajās tikās vieglatlēti no visas Latvijas, startējot trīs vecuma grupās (U16, U18, pieaugušie). Sportisti sacentās piecās disciplīnās: 400 un 1000 m skrējienā, 60 m barjerskrējienā, augstlēkšanā un kārtslēkšanā.

Sporta skolas arhīva foto

Kuldīdzniece Janita Antipina vieglatlētikas pārbaudes sacensībās Valmierā ieguvusi sudraba godalgu.

Latvijā – sniegums, Īrijā – dubļi

Kuldīdznieki Uģis Jocis un Lauris Grīniņš Eiropas čempionātā krosā Īrijā.

Ar labu pieredzi no Eiropas čempionāta krosā, kas norisinājās Īrijas galvaspilsētā Dublinā, mājās atgriezušies kuldīdznieki Uģis Jocis un Lauris Grīniņš – treneris un audzēknis.

U20 grupā dalībniekiem bija jāpieveic seši kilometri, un Lauris distanci noskrēja ar rezultātu 20:32, finišējot 89. vietā (kopā startēja 97 vieglatlēti). Pieaugušo grupā pa kalnainu trasi sportistiem vajadzēja skriet desmit kilometrus, Uģis uzrādīja rezultātu 33:38 un ierindojās 68. vietā (startēja 85 dalībnieki). Uzvarējis norvēģu sportists Jakobs Ingebrigtsens, bet komandu ieskaitē – Francija. Latvijas izlase, ko pārstāvējuši septiņi skrējēji, ierindojusies 16. vietā.

„Konkurence bija spēcīga, jo sacensību ir maz un visi grib piedalīties,” saka U.Jocis. „Skrējienā jutos ārpus balansu, jo trase bija dubļaina. Bildēs izskatās, ka Īrijā vēl ir zaļa zāle, bet patiesībā visur trasē bija dubļi. Man nebija tās piemērotākās naglens, kas derētu šādiem apstākļiem. Kopumā nostartēju līmenī. Savukārt Laurim bija grūts sagatavošanās posms: gadījās trauma, un viņš vēl arī saslima. Pieredze pirmajā Eiropas čempionātā krosā ir laba. Viņš savā grupā bija jaunākais, tāpēc nākamgad būs iespēja startēt atkal.”

Šo gadu Uģis vērtē kā apmierinošu, tomēr viņš pirmo reizi kļuvis par Baltijas čempionu 5000 metros, uzvaras bijušas arī Latvijas čempionātā 1500 un 5000 metros.

Uģa Joča arhīva foto

VOLEJBOLS

Prasmes vēl jāpieslīpē

Mirkļis no Kuldīgas un Augšdaugavas volejbolistu spēles.

Volejbola komanda *Kuldīga/Kuldīgas novada sporta skola Latvijas čempionātā aizvadīja divas spēles, un abās piedzīvots zaudējums.*

Vispirms bija mājas spēle, kurā mūsējie ar 0:3 (19:25; 16:25; 22:25) piekāpās Augšdaugavas volejbolistiem. Kuldīdznieku rindās rezultatīvākais ar 20 punktiem bija Dāvis Andersons. Bet izbraukumā ar 1:3 (23:25; 25:22; 22:25; 13:25) zaudēts vienībai *Limbaži/Murjāņu sporta ģimnāzija*. Nākamās divas spēles kuldīdznieki aizvadīs izbraukumā: rīt mūsējie tiksies ar RTU, bet 19. decembrī – ar Rīgas volejbola skolu.

Kluba arhīva foto

TELPU FUTBOLS

Traki spraiga nedēļa

Pirmajā virslīgas sezonā Kuldīgas komanda *Nikers* telpu futbola čempionātā aizvadīja divas spēles: vienā neizšķirts, otrā zaudējums.

Vispirms kuldīdznieki devās uz Latgali, kur cīnījās pret Daugavpili. No šīs spēles mājās atvēsts viens punkts, jo rezultāts ir neizšķirts – 4:4. *Nikeram* vārtus guvuši Mārcis Červoņikovs, Artūrs Liepiņš un Renards Krišjānis.

Nākamajā dienā mūsējie savā laukumā uzņēma Rīgas klubu *Raba*, kas ir virslīgas iepriekšējās sezonas čempions. Rezultāts – 2:7. Kuldīgai vārtus guvuši Toms Bergmanis un Sandis Braunfelds. Šajā spēlē bija jāiztiek bez vairākiem spēlētājiem: Ģirts Grīslis saņēmis sarkano kartīti par sestdienas spēli Daugavpilī, Mārcis Červoņikovs un Ģintars Liepiņš nevarēja palīdzēt traumas dēļ.

Kuldīgas *Nikera* un Rīgas *Rabas* futbolistu spēle.

Nākamā spēle *Nikers* aizvadīs rīt, kad savā laukumā uzņems Salaspils futbolistus. Spēles sākums 18.00, tiešsaistē to varēs vērot komandas profilā feisbukā.

Kluba arhīva foto

SPORTA ORGANIZĀCIJA

Gaida atbalsta pieteikumus

Līdz 14. janvārim sportisti, klubi un sporta pasākumu rīkotāji var pieteikties konkursā pašvaldības finansējumam.

Uz to var pretendēt Kuldīgas novadā deklarēti sportisti, biedrību un nodibinājumu reģistrā atrodami novada sporta klubi, komandas un pašākumu organizatori.

Pieteikumi sporta un veselības veicināšanas komisijai līdz 14. janvāra 16.00 jāiesniedz domē vai jāsūta e-pastā: dome@kuldiga.lv, pievienojot attiecīgo anketu (Nr. 1., 2., 3.). Nolikums – vietnē *Kuldīga.lv*. Veidlapas var saņemt arī domes apmeklētāju centrā.

VINGROŠANA

Jākustas!

Vingrošanas nodarbības turpinās, iepriekš jāpiesakās.

Pirmdienās:

- **Rumbā** 17.00 trenere Jeļena Miezīte, tālr. 26405549.
- **Gudniekos** 19.00 trenere Linda Vainovska, tālr. 26100344.
- **Snēpelē** 18.00 trenere Sanita Pujāte, tālr. 29359906.
- **Kabilē** 19.00 trenere Ilze Druvaskalna, tālr. 26568767.
- **Rendā** 19.00 trenere Malda Ruņeniece, tālr. 29449383.

Otrdienās:

- **Pelčos** 18.00 trenere Malda Ruņeniece, tālr. 29449383.
- **Turlavā** 19.30 trenere Malda Ruņeniece, tālr. 29449383.
- **Alsungā** (arī ceturtdien, 30. decembrī) 18.00 trenere Linda Vainovska, tālr. 26100344.

Trešdienās:

- **Padurē** 17.00 trenere Malda Ruņeniece, tālr. 29449383.
- **Ēdolē** 17.45 trenere Linda Vainovska, tālr. 26100344.
- **Vilgālē** 18.00 trenere Sanita Pujāte, tālr. 29359906.
- **Gudniekos** 19.15 trenere Linda Vainovska, tālr. 26100344.
- **Skrundā** 18.00 trenere Anda Brūdere, tālr. 26161749.

Ceturtdienās:

- **Vārmē** 19.00 trenere Ilze Druvaskalna, tālr. 26568767.
- **Kuldīgā** 18.15 nūjošana, trenere Jeļena Miezīte, tālr. 26405549.

Sestdienās:

- **Kuldīgā** 10.00 nūjošana, trenere Jeļena Miezīte, tālr. 26405549.

SPORTA KALENDĀRS

18.XII 14.00 Kuldīgas hallē (Piltenes ielā 25) – Latvijas čempionāts 1. līgā: *Kuldīga/KNSS – Ķekavas „Bulldogs”*.

18.XII 18.00 Kuldīgas hallē – virslīgas čempionāts **TELPU FUTBOLĀ**: *Nikers – Salaspils*.

19.XII 18.00 Kuldīgas hallē – Latvijas **FLORBOLA** čempionāts 2. līgā: *Vārme – Kurši FSS*.

25.XII 11.00 Skrudas vidusskolas sporta zālē – Ziemassvētku turnīrs **GALDA TENISĀ**.

26.XII 11.00 Kuldīgas šaha klubā (Liepājas ielā 14) – Alberta Grandberga un Jāņa Vilerta piemiņas turnīrs **ŠAHĀ**.

27.XII Kuldīgā, sporta skolas pagalmā Kalna ielā, – pasākums **GADA BALVA SPORTĀ**: 16.00 pašvaldība godinās jauniešus, 19.00 – pieaugušos.

Sākas novada čempionāts telpu futbolā, un spēles notiks Kuldīgas sporta hallē, Piltenes ielā 25.

19. decembra kalendārs:

10.00 *Tukums 2000 – KFS*
11.00 *Kabile – Zvejnieks*

12.00 *Tukums 2000 – Alsunga*
13.00 *Zvejnieks – MKM mežs*

14.00 *KFS – Kabile*
15.00 *Alsunga – MKM mežs*

PĀRDOD

DĀRZU d/b Kurzemīte. Tālr. 29921224.

UZKARES TEHNIKAS izpārdošana – divkorpusu arkls, sējmašīna, pļaujmašīna, čehu motobloks ar piekabi un pļaujmašīnu. Tālr. 29487265.

SIA Vēvers ražo un piegādā priedes **KOKSNES** produkciju: skaidu briķetes (185 EUR/paleta), šķeldu, mizas, skaidas, klucīšus (75 EUR/1,3 m³ Big Bag). Tālr. 26651831.

SIA AJG plus – sazāģētu nomaļu **MALKU**. Tālr. 29399939.

MALKU maisos, kravās. Tālr. 26544462.

Skaldītu lapkoku **MALKU**. Tālr. 27885688.

Pārdod ar piegādi zāģētavas atgriezumam **MALKU**; skaldītu malku; 3 m garu meža malku. Tālr. 29249578.

Skaldītu **MALKU** krāmētā veidā, ātra piegāde. Kravas cena: 120 EUR par trīs steriem. Tālr. 25607959.

Sausu alkšņa **MALKU**. Tālr. 26383529.

Kluču **MALKU** krāmētā veidā, piegādi nodrošina. Tālr. 26632732.

Ziedu **MEDU** – 3 l/18 EUR, bišu maizi – 0,5 kg/16 EUR. Tālr. 22163980.

Pašaudzētu **CŪKGAĻU**, ceturtdaļu vai puscūku ar piegādi. Tālr. 29580000.

Svaigu **CŪKGAĻU** (svilinātu), min. daudzums – 1/4 (20 kg), 2,80 EUR/kg. Bezmaksas piegāde. Tālr. 28890462.

IZIRĒ

GULTASVIETU vienai personai. Tālr. 26609953.

Viss par reklāmu Kurzemniekā!
Tālrunis
63324881.

PĒRK

Vēlos pirkt **VIENSĒTU** ar lauksaimniecības zemi Turlavas pagastā, Kuldīgas novadā. Tālr. 28352758.

MĀJU Kuldīgā vai Kuldīgas novadā. Tālr. 22190033.

DZĪVOKLI Kuldīgā, istabu skaits un remonta stāvoklis nav svarīgs. Tālr. 29621515.

AUTOMAŠĪNAS. Tālr. 28679476.

AUTOMAŠĪNAS metāllūžņiem. Tālr. 23554302.

TRAKTORU T-150K, Karpatec PEA 1.0. Tālr. 25650875.

MEŽUS, cirsmas, malku. Tālr. 26544462.

SIA AIBI iepērk gaļas šķirnes krustojuma bulļus, teles eksportam. Liellopus, jaunlopus, teļus, jērus, zirgus kaušanai. Kautsvārā, dzīvsvārā. Paaugstinātas cenas, apjoma piemaksas. Bioloģiem augstākās cenas. Samaksa tūlītēja. Svāri. Tālr. 20238990.

Z/s **SMAIDAS** pērk **MĀJLOPUS**. Tālr. 29437251, 28393052, 63341221.

SIA Valinda – **LIELLOPUS, JAUNLOPUS** dzīvsvārā. Tūlītēja samaksa. Tālr. 29434034.

Vasaras **KVIEŠUS**, vienu tonnu. Tālr. 25903804.

Briežu **RAGUS**, brauc pakāj. Tālr. 29886349.

Pērku **RAGUS**. Tālr. 22728888.

Rīgas porcelāna rūpnīcas **SERVĪZES**. Tālr. 29954171.

KOLEKCIONĀRS pērk senlietas un mākslas priekšmetus: latviešu mākslinieku gleznas, porcelāna un keramikas izstrādājumus, senas grāmatas, fotogrāfijas, mēbeles, pirmskara traukus un citas interesantas lietas. Tālr. 25577995.

DAŽĀDI

TELPU kosmētiskais remonts, demontāžas darbi, santehnika, materiālu piegāde. Tālr. 26269909.

Ātri un lēti ierīkojam **DZĪLURBUMUS**. Tālr. 29605105, 28205914.

Sertificēta **TAKSATORA** pakalpojumi: meža inventarizācijas lietu izgatavošana; meža audzes novērtēšana; cirsmu dokumentācijas sagatavošana; īpašuma robežu, kupicu ierīkošana un atjaunošana; bezmaksas konsultācijas. Tālr. 25731315.

VĒLAS ĪRĒT

Vīrietis (60) – **DZĪVOKLI** Kuldīgā vai tuvākajā apkārtnē. Varu palīdzēt saimniecībā. Tālr. 29858191.

VAJADŽĪGI

SIA MKM mežs (41203042173) piedāvā darbu harvesteru un forvardera **OPERATORIEM** ar pieredzi darbam visā Latvijas teritorijā. Samaksa: sākot ar 1200 EUR. Sīkāka informācija pa tālr. 26440069 vai e-pastā: mkm.mezs@inbox.lv.

SIA MKM mežs (41203042173) piedāvā darbu kravas automašīnu **MEHĀNIKIM/ELEKTRIKIM**. Samaksa: no 1300 EUR/mēnesī. Tālr. 26440069.

SIA AGROTEHNIKA (46103004414) **PIEDĀVĀ DARBU** rezerves daļu pārdevējam, autokrāsotājam, autoatslēdzniekam. Var nodrošināt ar labiekārtootu dzīvokli. Alga: no 1000 EUR. CV sūtīt: agrotehnika.kuldiga@apollo.lv.

Meklē **MEŽSTRĀDNIKUS**. Samaksa katru dienu, 30 EUR dienā! Elvis Šteinbergs. Tālr. 23202731.

 SIA «Vika Wood»
kokzāģētava **PĒRK**
egles un priedes zāģbalkus.
Sīkāka informācija pa tālruni **26443376**.
Papildu informācija www.vikawood.lv.

LĪDZJŪTĪBAS

Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņa priekšā visi ir dzīvi.

/Lk. 20:38./

Izsakām līdzjūtību ŽANNAS RAZUMEIKO piederīgajiem, viņu mūžības ceļā pavadot.

Kuldīgas Sv. Annas baznīcas mācītājs un draudze

Lai tēva mīlestība paliek dziļi sirdī Par avotu, kur mūžam spēku smelt.

/I.Mežnora./

Izsakām līdzjūtību Oliveram, tēti zaudējot.

B/d Ābelīte grupas Spārīte bērni, audzinātājas, auklīte, vecāki

Pārtrūka dzīve kā gājputna dziesma, Sirdī šīs dziesmas atbalss sāp.

/Z.Purvs./

Izsakām visdziļāko līdzjūtību DINĀRA JANSONA piederīgajiem, viņu mūžībā aizvadot.

SIA Oakland LV darbabiedri

Kā negribas ticēt, Ka cilvēks var tā –

No gaišas dienas aiziet mūžībā.

/Ā.Elksne./

Esam kopā skumju brīdī ar Danutu Ūpi un Aldonu Kokinu, tēti mūžībā pavadot.

Viduskurzemes pamatskolas-attīstības centra kolektīvs

Lai tēva mīla paliek dziļi sirdī Par avotu, kur mūžam spēku smelt.

/I.Mežnora./

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Aldonai Kokinai, tēvu zaudējot.

Pastnieki

Pie tevis iešu, tēt, ar ziediem baltiem, Kad vasara tos bagātīgi sniegs, Ar egļu zariem sniegotiem un saltiem, Kad ziema smaržojošās puķes liegs.

/A.Vējāns./

Izsakām dziļu līdzjūtību Danutai Ūpei, tēti mūžībā pavadot

Iedzīvotāji Sarmās

Te paliek pagalmis, manu soļu vīts, Un puķe, kam es sauli dāvājuši.

/K.Apškrūma./

Vissirsnīgākā līdzjūtība Lindai, Laurim, Antrai un Jurim, no AINAS GUDAS atvadoties.

Kaimiņi Ķeļu ielā 23

Saņem, labā zemes māte, Vienu sirmu māmuli, Apsedz viņu silti, silti Savām smilšu villainēm.

/T.dz./

Izsakām visdziļāko līdzjūtību AINAS tuviniekiem, viņu mūžības ceļā pavadot.

Kaimiņi Demmes un Jirgensoni

No mūža kamola pa dzīvai attinusi, let tālus ceļus vecmāmuļas sirds.

/L.Vāczemnieks./

Izsakām līdzjūtību Natālijai, no vecmāmiņas atvadoties.

Kolēģi Sermītē

Paliks tavs darbīgais gājums – Tik auglīgu mūžu neizdzēs riets.

Caur kokiem un bērniem būs turpinājums

Tai saulainai gaitai, ko beidzi tu iet.

/M.Bendrupe./

Izsakām līdzjūtību tuviniekiem, ANTONU mūžībā pavadot.

Kaimiņi Jansoni, Blūmentāli, Kaļinovski, Stumbri un Dzeņi

Kas smagāks vēl var būt, Pa dzīves taku ejot,

Kā atdot zemei to, Kas sirdij tuvs un dārgs.

/I.Lasmanis./

Esam ar tevi, Eduard, un taviejiem tuvajiem lielajās bēdās.

Ruta, Andris, Daiga, Arnis, Biruta un Vilma

Tuvs cilvēks neaiziet, Viņš tikai pārstāj līdzās būt.

/R.Skujņa./

Noliecam galvas, JURĢI STEPANOVU zaudējot.

V.Plūdoņa Kuldīgas ģimnāzijas 12.a klase un audzinātāja Irma Gertnere

Koks nezina, kad vētrā tas lūzīs, Ne cilvēka sirds, kad pukstēt tā stās.

/O.Rikmanis./

Izsakām līdzjūtību SANDRA BERNĀNA tuviniekiem, viņu pārāgri zaudējot.

Bijušie klasesbiedri

Mūžībā devusies
AINA GUDA
(1.05.1947. – 13.12.2021.).
Atvadīšanās Meža kapos
21. decembrī 12.00.
Viņas mīlošā ģimene

www.kurzemnieks.lv
Abonē e-avīzi un lasi jaunākās ziņas savā datorā!

VĀRDADIENAS

No 18. līdz 25. decembrim

- 18. Kristaps (8192), Kristofers (1177), Krišs (907), Klīnta (385), Krišters (3092)
- 19. Lelde (1673), Sarmis (97)
- 20. Arta (1233), Minjona (17)
- 21. Toms (5038), Tomass (2142), Saulcerīte (104)
- 22. Saulvedis (20), Saule (16)
- 23. Viktorija (11 908), Balva (28)
- 24. Ādams (241), Ieva (9490)
- 25. Stella (409), Larisa (7030)

Populārākie: Kristaps un Viktorija.

Labi zināms – viegli atcerēties

Lelde Sileniece, bijusī skrundeniece, mežsaimniecības tehniķe Latvijas Valsts mežzinātnes institūtā *Silava*:

– Vārdu izvēlējas vecāki. Nekāda īpaša stāsta nav. Man piedzimstot, viņiem vienkārši likās, ka no visiem plānotajiem un apsvērtajiem šis pietāv vislabāk. Man tas ļoti patīk, un nekad nav bijusi vēlme mainīt. Manuprāt, vārds ir pietiekami zināms, lai būtu viegli to atcerēties un nesajaukt ar citu, tomēr tas nav tik izplatīts, lai katrs pazītu vēl vismaz piecas Leldes, kā tas mēdz gadīties Jāņiem vai Kristīnēm, kaut šie vārdi man ļoti patīk. Pāris reizi man gadījies, ka kāds nosauc par Lindu vai Lauru, jo ir aizmirsis, kā mani sauc. Ārzemēs reiz tiku nosaukta par Zeldu.

Amanda Gustovska

JOKI

Šodien nekur neiešu. Mani, protams, neviens nekur nav aicinājis, bet es tik un tā neiešu.

.....

Ir pierādīts, ka bērnu audzināšanas metodes vecākiem mēdz būt dažādas. Piemēram, māte rāj dēlu par mētāšanos ar akmeņiem, bet tēvs nosoda par to, ka nekam nav trāpījis.

.....

Sēdēt bez darba nav manā garā. Labāk iešu apgulšos!

.....

Ja no manas dzīves izņemtu darbu un alkoholu, pāri paliktu tikai braukšana sabiedriskajā transportā.

.....

Laipni lūgti 40 gadu vecumā! Tagad jūs nogurstat pat no gulēšanas.

Kurzemnieku

2022. gadam var abonēt līdz 27. decembrim:

- pastā,
- pie pastniekiem,
- redakcijā un www.abone.pasts.lv (ietaupot 1,50 eiro);

līdz 17. decembrim:

pa tālruni 67008001 vai 27008001.

Laikraksta *Kurzemnieks* redakcija klientus klātienē apkalpo katru darbdienu no 9.00 līdz 12.00.

LAIKA PROGNOZE

Atgriežas aukstums

Klāt 4. Advente ar šīs ziemas otro aukstuma vilni, un ir cerība, ka atgriezīsies arī sniegs, bet Latvijā ne viscaur vienādi.

Vēl tuvākās dienas turēsies siltums, un pašreizējās prognozes rāda, ka arktiskās gaisa masas ieplūdis svētdien pievakarē. Aukstums, iespējams, saglabāsies līdz gada beigām, tomēr visās vietās sals nebūs bargs. Arī austrumos būs pa siltākai dienai, bet rietumos to izjutīs vairāk, izņemot brīžus, kad vējš iegriezīsies no ziemeļiem. LTV laika ziņu komentētājs Toms Bricis skaidro, ka temperatūra atkarīga no vietējiem apstākļiem. Ja apvidū vairāk mākoņu, tā var nenoslīdēt zemāk par -20, bet citur zem pilnīgi skaidrām debesīm var būt pat 30 grādu sals. Pilnīgi apgalvot nevarot, tomēr esot liela iespēja, ka Ziemassvētki Latvijā būs balti, turklāt vieni no aukstākajiem pēdējās desmitgadēs. Šis decembris jau apliecinājis sevi kā aukstāko pēdējos deviņos gados. Ja piepildīsies prognozes par ilgu un ļoti aukstu laiku, šis mēnesis ieiešot vēsturē kā aukstākais šajā gadsimtā.

dati rāda, ka vakar bija viena no skaidrākajām un saulainākajām dienām, kad saulei nevajadzēja censties izspraukties cauri blīviem mākoņiem. Turklāt bija viena no pēdējām īsākajām gada dienām, jo jau tūlīt gaismas laiks sāks palielināties. Vēl uzreiz to nejutīsim. 21. decembrī 17.59 iestāsies astronomiskā ziema, un saule tad norietēs 15.44 jeb minūti vēlāk nekā šodien. Jāpiebilst, ka saullēkta un saulrieta pulksteņa laiks austrumos un rietumos atšķiras – par pamatu tiek ņemts centrālais Rīgā. Ziemas saulgriežu dienā Liepājā saule rietēs 15.59, un meteostacijas Dienvidkurzemē vēl dziļā pēcpusdienā rāda sauli aiz mākoņiem.

Viduskurzemē brīvdienas būs daļēji mākoņainas, brīžiem skaidrosies. Temperatūra dienā ap +4, naktī zem nulles vēl nenokritīs. Aukstumu vispirms jutīs Saldus puse, kur pusanāfī uz pirmdienu būs -1, sals pieaugs arī dienā. Pirmdienas pievakarē rāda -7. Kādu brīdi termometra stabiņš tā turēsies. Otrdiena izskatās siltāka. Valdošie būs rietumvēji, svētdien iegriežoties no Z, brāzmās ap 10 m/sek.

Runājot par debesu skaidrību,

Daina Tāfelberga

2021./2022. GADA OPTIBET VIRSLĪGA

TELPU FUTBOLĀ

11. KĀRTAS SPĒLE

SESTDIEN 18.12.2021 | **KULDĪGĀ** | PLKST. 18:00

FC NIKERS KULDĪGĀ VS **TFK SALASPILS SALASPILS**

SPĒLE NOTIEK AR SKATĪTĀJU KLĀTBŪTNI

SPĒLI BŪS IESPĒJAMS VĒROT KLĀTIENĒ ZALĀJĀ REŽIMĀ, KAS NOZĪMĒ, KA SPĒLI VAR APMEKLĒT PERSONAS AR SADARBĪBĪGU VAKCINĀCIJAS VAI PĀRSLIMOŠANAS SERTIFIKĀTU, PIE IEJAS UZRĀDOT TO KOPĀ AR PERSONU APPLICINOŠU DOKUMENTU - PASI VAI ID KARTI

FANO PAR SAVĒJIEM!

WWW.NIKERS.LV

PĒRKAM

Augošu koku cirsmas un sortimentus pie ceļa

Meža īpašniekiem:

- Veicam bezmaksas konsultācijas;
- Palīdzam meža taksācijas sagatavošanā, cirsmu iestigošanā;
- Palīdzam iesniegt ciršanas pieteikumu VMD.

Telefoni informācijai: 29150470, 67804343
www.metsaforest.com/lv

Kalendārs 2022

"Kurzemnieka" abonenti kalendāru saņems pastkastītēs kopā ar nākamā gada pirmo avīzes numuru.

To Kuldīgā varat iegādāties:

- ✦ "Zvaigznes" grāmatnīcā;
- ✦ J.Rozes grāmatnīcā;
- ✦ veikalā "Dārziņš";
- ✦ "Kurzemnieka" redakcijā.

"Kurzemnieka" darbiniekiem katram sava mīļākā fotogrāfija

Inta Jansone: "Man februāri ir dzimšanas diena!"